

In Memory of
DAVID FRENCH

A Life in Anatolian Archaeology
Anadolu Arkeolojisine Adanmış Bir Hayat

September 30 Eylül 2017
Erimtan Müzesi

Erimtan
ARKEOLOJİ VE SANAT
MÜZESİ

BIAA | BRITISH INSTITUTE
AT ANKARA

The oldest photographic reference to David French in the archives of the BIAA,
probably a photograph for an ikamet (BIAA archives)

David French'in AİAE arşivlerinde bulunan en erken fotoğrafı,
olasılıkla bir ikamet tezkeresinden (AİAE Arşivi)

PROGRAMME PROGRAM

- 11.00** Arrival / Registration / Welcome
Geliş / Kayıt / Hoşgeldiniz
- 11.15** **Harald Hauptmann**
‘With David French from the Peneios to the Euphrates and beyond’
‘Peneios’tan Fırat’a ve daha ötelere David French’le”
- 11.45** **Altan Çilingiroğlu**
‘David French: My first mentor in excavation’
‘David French: İlk Kazı Öğretmenim’
- 12.15** **Lutgarde Vandeput**
‘David French, founder of the BIAA Research Centre’
‘David French, Enstitünün Bir Araştırma Merkezine Dönüşmesi’
- 12.45** Lunch
Öğle Yemeği
- 14.15** **Stephen Mitchell**
‘David French, Cambridge and the ‘New Archaeology’: breaking new ground at Aşvan’
‘David French, Cambridge ve ‘Yeni Arkeoloji’: Aşvan’da Bir İlki Gerçekleştirmek’
- 14.45** **Stuart Blaylock**
‘Reminiscences of David French at Tille Höyük, 1980-1990’
‘David French’in Tille Höyük Anıları, 1980-1990’
- 15.15** Tea / coffee
Çay / kahve
- 15.45** **Benet Salway**
‘On the (Roman) Road with David French’
‘David French’le Roma Yolunda’
- 16.15** **İlhan Temizsoy**
‘David French: A Defining Legacy for Anatolia’
‘David French: Anadolu’ya İz Bırakan Hoş Sada’

David French at the excavations in Can Hasan - 1961-1967
(BIAA Archives)

Can Hasan Kazılarında David French - 1961-1967
(AİAE Arşivi)

REMEMBERING DAVID FRENCH

DAVID FRENCH'İ HATIRLAMAK

(1933-2017)

MEMORIES, TEXTS AND MESSAGES BY
ANILAR, METİNLER VE MESAJLAR

Douglas Baird 7	38 Stephen Mitchell
Michael Balter 8	41 John Moore
Richard Bayliss 11	43 Mehmet Özdoğan
Aykut Çınaroğlu 12	44 Robert Payton
John James Coulton 13	47 Nicholas Postgate
Jim Crow 14	48 Abby Robinson
Julie Edwards 18	49 David Stronach
Hugh Elton 23	50 Geoff and Françoise Summers
Yaprak Eran 25	52 Mustafa Şahin
Shahina Farid 27	53 Ian Todd
Clive Foss 29	55 Elif Tül Tulunay
Gülgün Girdivan 31	56 Numan Tuna
Suna Güven 32	59 Lutgarde Vandeput
J. David Hawkins 33	60 Marc Waelkens
Ian Hodder 35	63 John Malcolm Wagstaff
Nicholas Milner 36	64 Remzi Yağcı

Texts and photographs collected by L. Vandeput and G. Girdivan.
Translations G. Girdivan. English edited by Peter Cherry.

With our sincere thanks to those who shared their memories.

Anılar ve fotoğraflar L. Vandeput ve G. Girdivan tarafından derlenmiştir.
Tercümeler G. Girdivan, düzeltmeler Peter Cherry tarafından yapılmıştır.

Anılarını bizlerle paylaşanlara en içten teşekkürlerimizi sunarız.

David French, right, with Mustafa Yergök, former *muhtar* of the village of Sar, ancient Comama Cappadociae, where the BIAA's Assistant Director, Richard Harper, excavated in 1967.
(BIAA archives)

Sağda David French, yanında Sar yerleşimi eski muhtarı Mustafa Yergök. Antik Comama Cappadociae olan Sar'da Enstitü Müdür Yardımcısı Richard Harper 1967 yılında kazı yapmıştır.
(AİAE Arşivi)

Prof Douglas Baird

Liverpool University
Liverpool Üniversitesi

Reminiscences of David

Wherever I have been in Turkey over the past 20 years archaeologists I have met have all remembered David with reverence and respect, constantly amazed by his excellent Turkish and the depth of his knowledge of Turkey and Turkish archaeology. I was constantly amazed by these things but in particular in Karaman exemplified by his unerring eye for the best Çorba places, however insalubrious-looking, at which to have breakfast. I recall many a story of Turkish archaeology from decades past over lentil soup in Karaman.

David'le Anılar

Geçen 20 yıldan fazla zaman içerisinde, Türkiye'de tanıştığım arkeologların hepsi David'i saygı ve hürmetle anıyor, mükemmel Türkçe'sine, Türkiye ve Türk arkeolojisi ile ilgili derin bilgisine hayran olduklarını sürekli dile getiriyorlardı. Ben de hep bu konuşmalardan etkileniyordum. Ancak kendi tecrübemi Karaman'da, kahvaltı için sağlıksız bir seçim olduğunu düşündüğüm ama onun seçimi olan bir çorba mekanında içtiğimiz lezzetli mercimek çorbası eşliğinde anlattığı hikayelerle edindim. Hala Türk Arkeolojisi'nin pek çok on yılını onun en sevdiği yemek olan mercimek çorbasının eşliğinde anlattığı hikayelerle hatırlıyorum.

Michael Balter

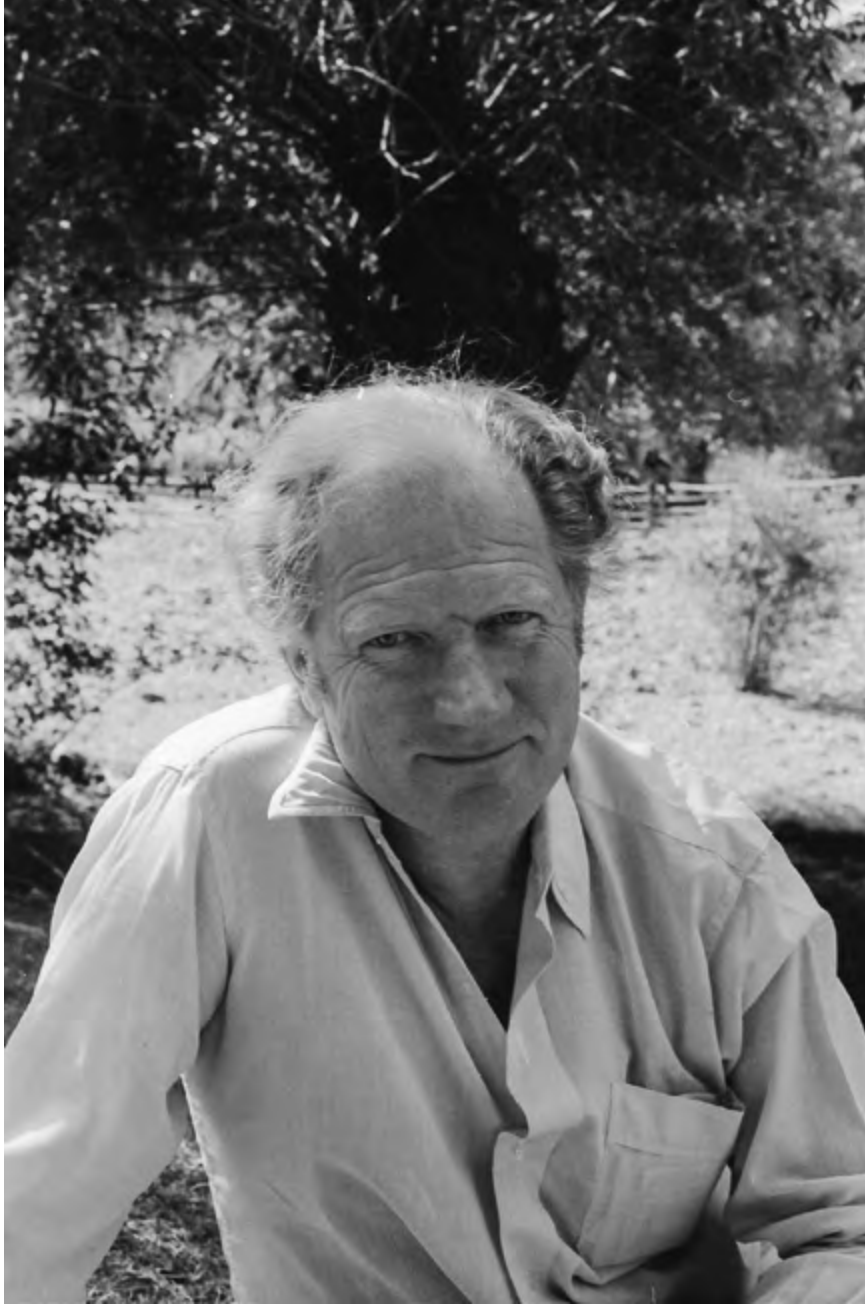
Writer / Reporter – Adjunct Professor of Journalism “emeritus” New York University
Yazar / Muhabir – New York Üniversitesi, Gazetecilik Bölümü Emekli Profesör

Dear friends,

As the author of “The Goddess and the Bull”, a biography of the excavations at Çatalhöyük, I wanted to share just a couple of quick memories of my encounters with David. David was a direct participant in perhaps the two most momentous events in the history of this iconic Neolithic site: Its discovery on November 10, 1958 by David, James Mellaart, and Alan Hall; and his involvement, as BIAA director, in Ian Hodder getting permission to reopen Çatalhöyük in the early 1990s. I had the privilege of talking to David about these events at his home while researching the book, probably sometime in 2003. Pamela was present as well. A lot of people had warned that he would never agree to see me. As is well known, Çatalhöyük was not a happy subject for David. When he took over as BIAA director from Michael Gough in 1968, he inherited the troubled legacy of Mellaart’s Dorak Affair. Many archaeologists told me that he refused to discuss Çatalhöyük with anyone. Nevertheless, he was very gracious in agreeing to see me. I got the clear impression that he was finally ready to make his mark on the historical record, if not set it straight, and he answered my many questions with amusement, irony, and considerable wit. David admitted that by the time he took Ian on a tour of Anatolian sites in early October 1990, ostensibly to find an alternative site for him to dig, he had already decided not to interfere with Ian’s great desire to dig at Çatalhöyük. As I put it in the book, describing the October 3, 1990 visit of the two men to Çatalhöyük and the way that Ian ran excitedly up and down the mound marveling at its deep stratigraphy: “As [Hodder] slowly descended the mound, he saw French looking up at him with a decidedly grumpy expression. But French had already pretty much resigned himself to Ian’s desire to dig at Çatalhöyük. If Ian could get the Turks to agree, why not let him try?”

Sevgili Arkadaşlar,

Çatalhöyük kazılarının biyografisi niteliğindeki “The Goddess and the Bull” adlı kitabın yazarı olarak, sizlerle David’la ilgili birkaç anımı paylaşmak isterim. David, bu ikonik Neolitik yerleşim alanı için çok önemli olan iki büyük olaya tanıklık etmiştir: 10 Kasım 1958’de James Mellaart, Alan Hall ve kendisinin katkılarıyla yerleşimin bulunuşu ve daha sonra AİAE müdürü sıfatıyla, Ian Hodder’ın 1990’ların başında Çatalhöyük’te tekrar kazılara başlamasını sağlayan izinlerin çıkartılmasına katkıları. Sanırım 2003 yılında, kitap için araştırma yaptığım sıralarda, kendisi ile görüşme fırsatı yakalamıştım. Eşi Pamela da oradaydı. Çoğu kişi tarafından da bilindiği üzere, Çatalhöyük David için pek de mutlu bir konu olmadığından, tanıdıklarım tarafından onu ziyaret edemiyebileceğim konusunda uyarılmıştım. Çünkü 1968’de, AİAE müdürlüğü görevini Michael Gough’dan devr aldığı anda, çok problemlili bir konu olan Mellaart’ın Dorak’ı ile uğraşmak zorunda kalmıştı. Neden sonra büyük bir zerafetle beni görmeyi kabul etmesi ve tüm sorularımı neşeli ve mizahi bir yaklaşımla yanıtlamasından, artık bu tarihi konu hakkında konuşmaya hazır olduğunu anlamıştım. Ekim 1990’da Ian’la birlikte, Ian’a Anadolu’da kazı yapmak için Çatalhöyük’e alternatif bir yerleşim arama seyahatine çıktıklarını ve bu seyahat sırasında Çatalhöyük’e geldiklerinde, Ian’ın kazıya başlamak için olan büyük arzusunu gördüğünde, ona karışmama kararı aldığını itiraf etti ve “eğer Ian Türk makamlarını ikna edebilecekse, ben neden onun denemesine izin vermiyeyim” diye düşündüğünü de eklemişti.

David French in Tille Höyük - 1981
(BIAA Archives)

David French Tille Höyük'te - 1981
(AİAE Arşivi)

Lunchbreak during fieldwork on milestones in the vicinity of Antakya featuring David and Ben Claasz Coockson, 1993 (R. Bayliss)

Antakya civarında gerçekleştirilen bir Mil Taşları Araştırması sırasında verilen öğle yemeği molasında David French ve Ben Claasz Coockson - 1993 (R.Bayliss)

Trip to the monastery of St Barlaam on the Syrian border, beyond Antakya, 1993 (R. Bayliss)

Antakya'nın ötesinde Suriye sınırında bulunan Aziz Barlaam Manastırına yapılan ziyaret - 1993 (R. Bayliss)

Dr Richard Bayliss

Newcastle University
Newcastle Üniversitesi

I was very sad to hear that David had passed away. We can all identify people who had an impact on the early part of their development and career and David was one of mine. Some of my fondest memories of the year I spent at the BIAA in the early nineties were the intrepid journeys with David and Ben in search of the elusive fragments of ancient routeways that so fascinated David throughout his career. These experiences certainly enlightened me to the painstaking process of fieldwork and prepared me for a decade of scrabbling around the forests of Thrace in search of aqueducts.

David'in vefatı beni çok üzdü. Hepimizin kariyerlerimizin ilk yıllarında gelişmemize etkileri ve katkıları olmuş insanlar vardır. David'da benim için böyle biridir. 90'ların başında, AİAE'de geçirdiğim o yılın en güzel anılarının çoğu David ve Ben ile birlikte antik yolların tarif edilmesi zor güzergahlarını araştırmak için yaptığımız cesur yolculuklar ve tüm kariyeri boyunca bu yolların David'i nasıl etkilediğine tanıklık etmiş olmamdır. Bu tecrübeler, beni kesinlikle zorlu saha çalışmalarına alıştırmış ve 10 yıl boyunca Trakya ormanları ve çevresinde bulunan kemerli su yollarını araştırırken bu deneyimlerden faydalanmamı sağlamıştır.

Roman road afternoon iftar in a
village near Hatay, March 1993
(B. Claasz Coockson)

Roma Yolları Çalışması sonrası Hatay
yakınlarındaki bir köyde iftar yemeği-Mart 1993
(B.Claasz Coockson)

David and Richard Bayliss at Seleuceia
March 1993 (B. Claasz Cooekson)

David French ve Richard Bayliss Seleuceia'da -
Mart 1993 (B.Claasz Cooekson)

Prof Aykut Çınaroğlu

Prof em Ankara University

Prof. em. Ankara Üniversitesi

Once upon a time, David French was recognized by young archaeologists in Ankara as the red-cheeked man, who could talk with everyone and anyone. We believed that it was impossible for him to say “no” or “not possible” when something was asked from him.

I remember that one day I met David in Kızılay. His shoulder bag caught my attention and I told him that I liked his bag. After some time, most probably on return from a UK trip, David gave me the same bag as a present. This gesture revealed how thoughtful a person he was. I even shared this memory with my supervisor at the university.

Rest in Peace

David French, bir dönem Ankara’da ki genç arkeologlar arasında kırmızı yanakları ve herkesle iletişim kurabilen kişiliğiyle tanınırdı. Kendisinden bir şey istendiği zaman “hayır” ya da “mümkün değil” demesini bilmeyen bir kişiliğe sahip olduğu kanaatindeydik.

Günün birinde Kızılay’da Dr. French ile karşılaştım. Omuzundaki çanta dikkatimi çekti ve kendisine çantanız ne kadar güzel dedim. Dr. French bir süre sonra, yanılmıyorsam bir İngiltere dönüşü aynı çantadan bir tane daha getirmiş.

Onu bana verdi. Bu hareketi ile David’in ne kadar ince düşündüğünü hocamla dahi paylaşmıştım.

Toprağı bol olsun.

Dr John James Coulton

Emeritus Fellow Merton College Oxford / Director Balboursa survey

Merton College Oxford, Emekli Araştırmacı / Balboursa Yüzey Araştırması Başkanı

I first met David French in the early 1960s, when I was a just-beginning research student at Cambridge, and he, seven years older, returned to finish off his doctoral thesis. Seven years make a big difference and to the group of beginners like myself, David, who had been through military service, and some years of fieldwork in Greece and Turkey, seemed to belong almost to another generation. He regularly entertained us in the nearby coffee bar with tales of his experiences on the mountainsides and plains, and in the villages, of his two new 'homelands'. We marvelled, but gradually acquired similar experiences ourselves, though with varying narrative backgrounds.

Our paths next crossed some ten years later when David was director of the BIAA, and I too had a job – an easier acquisition than it is now – and was recruited by the late Alan Hall to join the survey team at Oinoanda, in the yaylas to the north of Lycia. David was the protective father figure of the project, the remover of problems – present in spirit, but usually met in body only when I passed through Ankara at the start and finish of seasons, and found him a familiar and hospitable figure in the Institute. All that intensified ten years later again, when I began my own survey project at neighbouring Balboursa. David was still the reliable base, always having the BIAA's Land Rover serviced and ready to withstand mountainside driving, and ready to advise on what to do and not do. But he became much more than that when he visited the survey just when we had come upon the prehistoric hüyük at Çaltılar; he not only identified all the sherds that we had collected, but also set out the broader picture, and told us what they meant. His final contribution was the most important; he not only undertook the presentation of all the pre-classical pottery from the survey, but also provided a more general account of the upland area in the prehistoric period, which was a vital foundation for the discussions of the later periods. By that time, of course, David was not just a father figure, but a close and valued friend.

Edinburgh, September 2017

David'la ilk kez, 1960'lı yılların başında Cambridge'de tanıştım. Ben bir araştırma öğrencisi olarak kariyerimin başındaydım, benden yedi yaş büyük olan David ise doktora tezini bitirmek üzere Cambridge'e dönmüştü. O zamanlar yedi yaş farkı gözüme çok fazla gözüküyordu; özellikle askerliğini yapmış ve yıllarca Yunanistan ve Türkiye'de çeşitli saha araştırmalarına katılmış biri olarak sanki başka bir jenerasyona aitti. Bizi, yakınlarındaki kahve dükkanında, iki yeni "memleketim" olarak tanımladığı Türkiye ve Yunanistan'ın dağlık alanlarında, ovalarında, köylerinde başından geçen değişik hikayeleri anlatarak, misafir ederdi. O zamanlar hayretle dinlediğimiz hikayelerin benzerlerini sonra bizler de deneyimledik.

Yollarımız on sene sonra, David AİAE'nün müdürüyken tekrar çakıştı. Ben, merhum Alan Hall tarafından Likya'nın kuzeyindeki yaylalarda yer alan Oinoanda antik kentinde gerçekleştirilen yüzey araştırması ekibindeydim. Projeye kol kanat germiş olan David, proje için tüm problemleri çözebilecek bir baba figürü gibiydi. Kendisini sezonun başlangıç ve bitiminde Ankara'daki Enstitü'de görüyordum. Bana hep yakın ve misafirperver davranmıştı. Tüm bu ilişkiler, on sene sonra, kendi araştırma projemi Balboursa'da hayata geçirince daha da çoğaldı. Kendisi benim için her zaman güvenilir bir dayanak oldu. Enstitü Land Rover'ını dağ tırmanışları için hazır bekletir ve ne yapmak ve ne yapmamak gerektiği konusunda bize rehberlik ederdi. Ancak, ilişkimiz araştırmanın ilerleyen zamanlarında Çaltılar'daki antik höyükte bizi ziyarete geldiğinde, topladığımız çanak çömleklerin ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bize anlattığı zaman boyut değiştirdi. Bize yalnızca tüm pre-klasik çanak çömleğin sunumunu yapmakla kalmayıp, bu dağlık alanın tarih öncesi dönemdeki önemini ve arkasından gelen çağlara ışık tutan alanları hakkında da genel bilgiler verdi. Bu aşamada David benim için, çok değer verdiğim yakın bir arkadaştı.

Edinburgh, Eylül 2017

Prof Jim Crow

University of Edinburgh
Edinburgh Üniversitesi

Travelling with David

The photograph was taken south of Malatya in 1978. Why David was shaving at a wellhead I don't remember, the simple hotels we stayed in were not that bad, but the oil can suggests we had been attending to the needs of the Institute's Land Rover. David French, David Williams (then BIAA assistant director) and I were on a 're-connaissance' not fieldwork; that was for David's Roman milestone permit. We were just travelling and looking, from Malatya up the Euphrates towards Erzincan having picked up the line of the Roman road from Sebasteia (Sivas) to Melitene (Eski Malatya) en route.

This was the Roman frontier in the East and was my first experience of David's unique understanding of the Anatolian landscape, how a trickle of stones spotted beside a dry thistle-strewn roadside could define the trajectory of a broad imperial highway just over the rise. Like a tracking hound he seemed to sniff the antiquities in the cold, clear Anatolian air. The spina was the giveaway, the central raised line of stones that marked out a Roman road from an nineteenth century Ottoman şose (chaussée) as marked on the 1:200000 maps from the Institute's collection, the best available to us.

David Williams drove, he couldn't cope with David French's constant head peering sideways, not at the road ahead but at the countryside beside. "Labradoraing" Williams called it, like the head of a family pet stuck out of a car window. But the travelling were mostly uneventful, if ever there was an issue French would handle it calmly, confident with his fluent Turkish. He'd face it in a very English way, just as he appeared with his crinkly fair hair and blue eyes.

Cambridge hadn't taken the Yorkshireman out of him and the most he'd admit was "Steady the Buffs", a catch phrase meaning 'keep calm' from before the World War. It was quiet in the East then; the problems of the "Anarşi" were mostly in Ankara, nightly bombs, pistol shots in a local çay evi, left versus right. No, we faced only empty roads and rather inadequate maps, the fuel shortages were not so bad as in later years; we travelled from the bridge at Cendere, to an empty, visitorless Nemrut Dağ

David ile Seyahat Etmek

Fotoğraf 1978 yılında Malatya'nın güneyinde çekilmiştir. David'in neden kuyu başında tıraş olduğunu hatırlamıyorum, aslında kaldığımız basit oteller çok da kötü değillerdi; ancak metal benzin bidonu Enstitü Land Rover'inin ihtiyacını karşıladığımıza işaret ediyor olmalıydı! David French, David Williams (daha sonra AİAE müdür yardımcısı olmuştu) ve ben David'in Roma Miltaşları izin başvurusu öncesinde 'keşif' gezisindeydik. Sebasteia'dan (Sivas) Melitene'e (Eski Malatya) kadar olan Eski Roma yolunu takip ettikten sonra, Malatya'dan yukarıya Erzincan'a doğru olan güzergahı takip ederek araziyi inceliyorduk.

Roma İmparatorluğu'nun doğu sınırı olan bu güzergahta yaptığımız bu seyahat, benim David'in Anadolu topografyasını nasıl benzersiz bir şekilde tanıdığına şahitlik ettiğim ilk seyahat oldu. Yol kenarındaki kuru bir deve dikeninin yanında bulunan benekli taş parçalarının nasıl geniş bir imparatorluk yolu güzergâhına işaret edebileceğini o gün David'den öğrendim. David soğuk ve temiz Anadolu havasında av peşindeki bir tazi gibi eski eserlerin kokusunu alıyordu. Diken de hediye olmuştu. 19. yüzyıl Osmanlı dönemi yolunun (şose) merkezindeki yüksek hat bir Roma yoluna işaret etmekteydi ve bu yol yanımızda bulunan ve Enstitü'ye ait 1:200000 ölçekli harita üzerine işaretlenmiştir.

Aracı David Williams kullanıyordu, çünkü David'in önümüzdeki yola değil de sürekli yanlara bakmasına dayanamıyordu. Williams bu durumu bir aile köpeğinin başını camdan dışarı uzatmasına benzetiyor ve 'Labradoraing' diye adlandırıyordu. Seyahat genelde olaysız geçiyordu, her hangi bir istenmeyen durum olduğunda ise French akıcı Türkçesi ve kıvrıkcık kumral saçları ve mavi gözlerinden anlaşıldığı üzere İngiliz olmasından kaynaklanan sakinliği ile baş ediyordu.

Cambridge eğitimi, içindeki Yorkshire'lı adamı öldürmemişti; en çok söylediği söz 'İkinci Dünya Savaşı'ndan önce öğrendiği ve "sakin kal" anlamında kullanılan meşhur 'Steady Buffs' idi. Doğu o zamanlar sakindi; 'anarşi' daha çok Ankara'da vardı. Gece patlayan bombalar, yerel çayevlerine sıkılan kurşunlar, sol ve sağın karşı karşıya

and then past the outline of the legionary base at Melitene on northwards following road traces and mounds signifying watch towers to Erzincan and then Satala.

Nightly stops were in small towns, David spoke with amcas, we drank çay and always had çorba for breakfast. By the time we turned west snow fell on the high passes towards Sivas but the Land Rover with chains got us through. Individually David could inspire, very few others possessed the breadth of his almost intuitive knowledge of Anatolian archaeology and Turkey, I'm just happy to have been there.

olması. Biz sadece boş yollara ve yetersiz haritalara göğüs geriyorduk ve son yıllarda benzin sıkıntısı da o kadar da kötü değildi. Cendere Köprüsü'nden geçerek boş ve ziyaretçisi olmayan Nemrut Dağı'nı ziyaret ettik, sonra kuzeye doğru Erzincan ve Satala'yı işaret eden höyükleri ve gözlem kulelerini takip ederek Melitene'de bulunan lejyoner üssünün sınırından geçtik.

Küçük kasabalarda geceliyorduk ve David çay eşliğinde "amcalarla" sohbet ediyordu; sabah kahvaltılarında ise her zaman çorba vardı. Tekrar batıya doğru seyahat etmeye başladığımızda, Sivas'ın yüksek geçitlerinde kara yakalandık, zincir taktığımız Land Rover'ımız sayesinde yolculuğumuza sorunsuz olarak devam ettik. David'ın kişiliği ilham vericiydi, Anadolu arkeolojisi ve Türkiye hakkında neredeyse sezgisel diyebileceğim bir bilgi birikimine sahipti; orada onunla birlikte olduğum için mutluyum.

Julie Edwards

Tille Höyük finds assistant and assistant illustrator 1985, finds supervisor and assistant illustrator 1986, 1987 and 1990

Tille Höyük buluntu asistanı ve asistan ilüstratörü 1985, 1986, 1987 ve 1990

A very short appreciation of David French and Tille Höyük

In the summer of 1985 I left my mother's south London council flat and a daily commute on the Tube for what was intended to be my last fling as an archaeologist before finding a secure, sensible job. After two planes, a six hour and a 14 hour bus journey I arrived at a tiny village where there was no electricity (there were oil lamps that year), only cold running water and a gas fridge that permitted one chilled bottle of drink per person per day. The only contact with home was by letter and the erratic reception of the BBC World Service. We worked a 56 hour week Monday to Saturday starting at dawn each day. We followed a strict regime of work, there was limited personal freedom or privacy and we could not really leave the village independently. Tille Höyük was however a remarkable site in a vast, majestic landscape with open area excavation revealing impressive architectural remains and artefact assemblages. I returned for three more seasons and it would have been more if not for a permanent job in London. I am still an archaeologist and that is partly due to David French, Stuart Blaylock and Tille Höyük.

The excavation director arrived a little while after the 1985 season began; news of the arrival of David Bey caused the village pot boys to look serious and work even harder at their pot washing. David French appeared stern, learned, brusque and clearly in charge. My instinct was to feel nervous, this increased when David decided to spend some time working in the finds depot. Whilst he was reorganising the racks of shelving, dismantling and re-building the metal framework, the crucial spanner fell and disappeared down the back of the shelving; there was a chuckle 'reminds one of that time in 'A Short Walk in the Hindu Kush' when the altimeter went bouncing down the mountainside' commented David - or words to that effect. With relief I realised I knew what he was talking about, I had read the book maybe I was not quite as uneducated as I felt. I stopped feeling scared and listened.

1985 yazında annemin güney Londra'daki evini ve metroyla ev-iş arası yaptığım yolculukları, arkeolog olarak güvenli bir iş bulmadan önce, son bir kaçamak yapmak amacıyla geride bırakarak yola çıktım. İki uçak, altı ve on dört saatlik iki otobüs yolculuğundan sonra elektriksiz (o sene köyde gaz lambaları kullanılıyordu), musluklarından soğuk su akan ve her gün kişi başına bir soğuk içecek düşen küçük bir köyde buldum kendimi. Evle tek bağlantım mektuplar ve karlı bir BBC görüntüsüydü. Pazartesi'den Cumartesi'ye kadar güneşin doğuşuyla başlayan 56 saatlik bir iş temposuyla, kişisel alan veya mahremiyet olmaksızın, tek başımıza köyü terk etmeye izin olmadan çalışıyorduk. Ancak, tüm bu olumsuzluklara rağmen, Tille Höyük, geniş, görkemli bir manzara eşliğinde etkileyici mimari kalıntılar ve eser topluluklarının ortaya çıktığı önemli bir açık hava kazısıydı. Eğer Londra'da kalıcı bir iş bulmamış olsaydım, kesinlikle daha uzun yıllar kazıya katılırdım. Hala bir arkeolog olarak çalışıyorum ve bunu büyük oranda David French'e, Stuart Blaylock'a ve Tille Höyük'e borçluyum.

David, sezonun başlamasından kısa bir süre sonra yerleşime geldi. Kazı başkanının geliyor olması haberi bile, çanak çömlek yıkayan köy çocuklarının laubaliliği bırakarak daha ciddi çalışmaya başlamasına neden oldu. David, sert bakışları, müsamahasız görüntüsü ve disiplinli tavrıyla kazı yerine geldiğinde alandan kendisinin sorumlu olduğu belliydi. İlk tepkim endişelenmek oldu ve bu tepkim David kazı deposunda vakit geçirmek istediğini söyleyince daha da arttı. David rafları temizleyip yeniden düzenlerken elzem somun anahtarlarından biri rafların arkasına düşüp gözden kaybolunca, David gülererek "A Short Walk in the Hindu Kush" kitabından bir alıntı yaptı. Kitabı okumuş olduğumdan dolayı neden bahsettiğini anladım. Gerginliğim geçti ve onu dinlemeye başladım.

David in conversational mood at the communal dinner table was an inspiring speaker freely sharing information and relating his travels along Roman roads, the exploits of archaeologists of the Mediterranean and Near/Middle East, places one should visit, literature that should be read, other excavations in the Turkish Euphrates area and the life and landscapes of Turkey.

Living at the centre of the village we were surrounded by part of that life, a way of life that had changed very little for many years as shown by some of what we were uncovering up on the mound. Our Sunday trips planned by David or Stuart ensured that we explored the surrounding region venturing further afield occasionally to Karamanmaraş, Diyarbakır or Urfa and of course the raft trips echoing the routes of Victorian explorers along the Euphrates and showing the landscape from a unique viewpoint.

Working at Tille Höyük was often demanding but it presented a memorable archaeological and social experience that allowed me to explore an area of the world and its archaeology in a way that relatively few have the opportunity to do. Above all it demonstrated the importance and benefits of good leadership, good organisation, teamwork and having the right team. I am extremely grateful to David French and Stuart Blaylock for allowing me to be part of that team for so many seasons.

Hep bir arada yenen akşam yemeklerinde David bizimle sohbet eder ve bize Roma yollarında geçirdiği zamanlardan, Akdeniz ve Ortadoğu'da çalışan arkeologların durumundan, kesinlikle görülmesi gereken yerlerden ve okunması gereken kitaplardan, Fırat Nehri kıyısında yapılan diğer kazılardan ve Türkiye'deki yaşam ve tabiatın söz ederdi.

Köyün merkezinde yaşayan bizler, kazılarla gün ışığına çıkardığımız ve yıllardır çok az değişmiş bir ortamda ve o yaşam tarzının bir parçası haline gelmiştik. David veya Stuart tarafından ayarlanan ve köyün çevresini daha iyi tanımamızı sağlamayı amaçlayan Pazar gezilerimizde Kahramanmaraş'a, Diyarbakır'a ve Şanlıurfa'ya gidiyorduk. Fırat boyunca Viktorya kaşiflerinin rotasının yansıması olan sal gezilerimiz ise, benzersiz yerler ve manzalar görmemizi sağlıyordu.

Tille Höyük'te çalışmak zaman zaman zordu ama bana unutulmaz bir arkeolojik ve sosyal deneyim kazandırdı. Bunun herkesin eline geçebilecek bir şans olmadığını düşünüyorum. Tüm bunların dışında Tille Höyük bana iyi liderlik, iyi ekip ve organizasyonun önemini öğretti. David French ve Stuart Blaylock'a bu grubun bir parçası olmama izin verdikleri için minnettarım.

Tille excavation team at the end
of the season - June 1981
(T. Çakar, BIAA archives)

Tille Kazı Ekibi - Haziran 1981
(T. Çakar, AİAE Arşivi)

Sal rafting trip - June 1982
(T. Çakar, BIAA archives)

Salla gezinti - Haziran 1982
(T. Çakar, AİAE Arşivi)

Trip to Lidar and Samsat
- October 1983
(T. Çakar, BIAA archives)

Lidar ve Samsat Gezileri
- Ekim 1983
(T. Çakar, AİAE Arşivi)

Rafting on the Euphrates with the
Tille excavation team - 1986-90
(S. Farid)

Tille Kazı Ekibi ile birlikte Fırat
nehrinde rafting - 1986-90
(S. Farid)

David French on a tour in Cilicia with Hugh Elton - October 2005
(H. Elton)

David French, Hugh Elton'la birlikte Kilikya Gezisinde - Ekim 2005
(H. Elton)

Prof Hugh Elton

Trent University (Ca) / Director BIAA 2001-2006
Trent Üniversitesi / AİAE Müdürü 2001-2006

A few memories of David French

My first sighting of David French was when I was a graduate student at Oxford in the late 1980s, seeing him at a conference on the Roman East. Somebody pointed him out: “that’s David French, the Director of the Ankara Institute of Archaeology”. A year or two later, I actually met him, doing some survey work for Jim Coulton in Lycia. David came to visit us in the field. It’s always good to have visitors, but this was one who actually understood what we were doing. Both encounters had a strong impact on me.

Fast forward a few years and I’m now the Director in Ankara. David comes to visit, prompting great excitement in Gülgün. She’s probably told her own story of meeting David when she started working at the Insititute, then being packed into a Landrover and driven east in Turkey to Aşvan or Tille or somewhere similar for two days. Still quite a hike, but quite an experience for her in the 1980s. Anyway, coming into the Institute from my flat, I bump into David in the garden. “Ah”, he says with a grin, “who says “hoş geldiniz” to whom?” We never did sort that one out, but it was always a pleasure to welcome David back to the Institute and, on a few of occasions, to meet him with another Director whether Roger or Lut. Also fun was picking his brain about the history of the Institute or the history of fieldwork in Turkey. I was very struck by his generosity of time and spirit, whether answering these minor questions in person or over e-mail.

One day, I was lucky enough to accompany Stephen Mitchell and David to a local restaurant for a late afternoon beer. We went to the Villa, at that time located above the Sheraton. It was a steep hike, but David was able to walk up that hill and talk at the same time, something many of his younger colleagues were unable to manage. Two things emerge from that chat that I have repeated many times to my students and younger colleagues. “Judge us by our results, not by what we didn’t do” and “if we had the tools that you have now”. Much has changed in Turkey and in archaeology since David began working there, but his work remains relevant and full of insights.

David French’le ilgili birkaç anım

David French ile ilk karşılaşmam, 1980’lerde Oxford’da master öğrencisiyken, Doğu Roma İmparatorluğu ile ilgili bir konferansta gerçekleşmiştir. Biri onu gösterip, “Bu bey David French, Ankara İngiliz Arkeoloji Enstitüsü Müdürü,” demişti. Bir iki sene sonra, Likya’da Jim Coulton için araştırma yaparken onunla fiilen tanışma fırsatı buldum. David araziye bizi ziyarete gelmişti. Ziyaretçiler her zaman için sevindiricidir; fakat ne yaptığımızı anlayan bir ziyaretçinin gelmiş olması çok farklıydı. Bu her iki karşılaşma da beni derinden etkilemiştir.

Birkaç yıl ileriye saralım. Şimdi ben Ankara İngiliz Arkeoloji Enstitüsü’nün müdürüyüm ve David Enstitü’ye bizleri ziyarete geliyor. David’in Enstitüye her gelişi Gülgün’ü çok heyecanlandırmıştır. Belki de, David ile tanışma hikayesini, işe başlamasının hemen ardından apar topar bir Land Rover’a bindirilip Türkiye’nin doğusuna, Tille’ye gittiklerini ve bunun kendisi için nasıl büyük bir macera olduğunu biliyorsunuzdur. Neyse konumuza dönelim, evimden çıkıp mesai için Enstitü’ye geldiğimde bahçede David’ı gördüm. Müstehzi bir gülümsemeyle bana “kim kime hoş geldiniz diyecek şimdi?” diye sordu. Bunun cevabını ikimiz de hiçbir zaman bilemedik; ancak David’in ziyaretleri her zaman ofise neşe getirmiştir. David’in ziyaretleri sırasında en zevk aldığım şeylerden biri de, David’la Türkiye’deki arkeolojik alanlar ve/veya Enstitü tarihi hakkında konuşmaktır. Gerek e-mail ile, gerekse yüz yüze sorduğum sorulara verdiği cömert cevaplar beni her zaman şaşırtmıştır.

Bir gün Stephen Mitchell ve David ile, o zamanlar Sheraton’ın hemen arkasındaki sokakta yer alan Villa Restorana geç bir öğleden sonra birası içmeye gidiyoruz. Yokuş çok dik ve David çıkarken, kendinden çok genç meslektaşlarının dahi yapmakta zorlandığı bir şeyi yapıyor ve bizlerle konuşmaya devam ediyor. Bu sohbetten aklımda kalan ve hala öğrencilerime aktardığım iki ders var : “Bizi ulaştığımız sonuçlarla yargılayın, yapmadığımız şeylerle değil” ve “şimdi sizin sahip olduğunuz araçlar/aletler keşke bizde olsaydı”. David’in burada çalışmaya başlamasından beri, hem Türkiye’de hem de arkeoloji de çok şey değişmiş olabilir; fakat David’in arkeolojiye yapmış olduğu katkılar hala doğru ve öngörülüdür.

In the autumn of 2005, I was lucky enough to be invited to stay with David and Pam for a few days at their place in Cilicia. It was Ramazan and we had an iftar bufé with İlhan Temizsöy and his family. David and I spent a few days in the BIAA Toyota, looking at Roman roads and sites in Cilicia. We got to Anamur, where David puzzled over some inscriptions, visited Nagidus, and we were up near Gülnar on the Taşeli plateau, finding a section of road up there. Gülnar proved interesting too in seeing how times had changed. We needed a map of the local villages. My response was to go to the Belediye to ask for one; David was skeptical about whether they'd give us a map, but allowed himself to be persuaded. We went in, introduced ourselves, and sat down. No map was forthcoming, of course, but as we sat there, tea did arrive and the conversation flowed. David was now in his element and, of course, the map soon arrived. Turkey seems to be ever changing and always unchanging. It has been a great privilege to see some of this wonderful country with David and through his eyes.

2005'in sonbaharında, David ve Pam'ın Kilikya'daki evlerinde onlarla vakit geçirme şansına eriştim. Ramazan ayıydı ve İlhan Temizsoy ve ailesiyle beraber bir iftar yemeğine katılmıştık. Bu ziyaret sırasında David ve ben Enstitü Toyotası ile Kilikya'daki Roma yollarını ve yerleşimlerini ziyaret etmiştik. Anamur'u ziyaretimizde David bazı yazıtlar karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Daha sonra Nagidus'u ve Taşeli platosundaki Gülnar'ı ziyaret ettik. Gülnar yollarını daha iyi anlayabilmek için Belediye'den harita isteme fikrime önce ihtiyatla yaklaştı, ancak daha sonra sormaya ikna oldu. Belediyeye gittik, haritayı sorduk ancak bir türlü haritayı getirmeye yanaşmadılar. Çay ikram edilince, David üslubunu konuşturdu ve bu sohbet sayesinde haritayı aldık. Türkiye sürekli değişiyor gibi gözüküyor, ama aslında hiç değişmiyor. Bu harika ülkenin bir kısmını David'la birlikte ve David'in gözlerinden görme şansını yakaladığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Dr Yaprak Eran

BIAA Resource Manager 1984 – 2010

AİAE Dokümantasyon Yöneticisi 1984 – 2010

Dear David,

My life would not have been the same if I hadn't met you.

I was only 19 years old when I first met you and my connection to you continued throughout my life and lasted until we had to say a sad goodbye to you for the very last time. In between I collected countless pleasant memories.

As you might know, I grew up in a wonderful family with an excellent father. Besides love, my childhood never lacked respect, safety or trust. You provided me with the same healthy environment in my professional life for almost thirty years. I owe this unusual stress-free working experience to you. You always supported me in every step of my academic career. Most of all, you believed in me when I was young and I was still in need of such support. At that age being trusted and respected by someone like you meant more than you can imagine.

Personally, I believe you touched my life in many positive ways. Where I stand, I see you as a father-like figure: honest, straightforward, trustworthy and special in every way. Deep down you always knew how deeply grateful I have been for everything you have done for me.

Farewell Dear "Mr French" I will remember you till the end of my life.

Sevgili David,

Sizinle karşılaşmamış olsaydım, yaşamım farklı olurdu.

İlk tanıştığımızda sadece 19 yaşındaydım ve sizinle olan bağım yaşamım boyunca, size veda ettiğimiz şu ana kadar hiç kopmadı. Bu kocaman zaman diliminde sayısız güzel anı biriktirdim.

Olasılıkla bildiğiniz gibi, ben harika bir ailede, mükemmel bir babayla büyüdüm. Çocukluğum sevginin yanı sıra saygı, huzur ve güven içinde geçti. Siz, aynı sağlıklı ortamı bana, neredeyse otuz yıl süren iş yaşamımda da sağladınız. Bu olağandışı mutlu iş deneyimimi size borçluyum. Akademik kariyerimin her adımında da bana destek oldunuz. Hepsinden önemlisi, hala bir desteğe gereksinim duyduğum gençlik yıllarımda bana inandınız. Benim için o yaşlarda, sizin gibi birisinin güvenini ve saygısını kazanmak, tahmin edemeyeceğiniz kadar değerliydi.

Ben kendi adıma, yaşamıma birçok olumlu katkınız olduğuna inanıyorum. Siz, benim için her zaman - bir baba gibi - dürüst, doğru sözlü, güvenilir ve her anlamda özel bir insan oldunuz. En derinlerde bir yerde, siz de, benim için tüm yaptıklarınıza ne kadar minnettar olduğumu hep biliyordunuz.

Elveda Sevgili "Mr French", sizi yaşamımın sonuna kadar hiç unutmayacağım.

Rafting on the Euphrates with the Tille excavation team - 1986-90
(S. Farid)

Fırat nehrinde Tille ekibiyle birlikte rafting - 1986-90
(S. Farid)

Shahina Farid

Team member at Tille Höyük / Historic England / BIAA Honorary Secretary since 2014
Tille Höyük ekip üyesi / Historic England / 2014'ten itibaren AİAE onursal sekreteri

I never fully realised the influence David had on me until I began directing archaeological projects myself. I learnt a vast array of excavation skills at Tille Höyük but the practical organisation of the dig team and the conduct of dig life were lessons that I carried with me unconsciously.

Life on his excavations was strict but he was strict for a reason. He was very much aware that we archaeologists were guests welcomed into very different cultural settings to our own where we lived side by side with people who held different principals to ours. We, therefore, needed to be mindful of our conduct and what was acceptable in a different cultural environment. He expected us to conduct ourselves suitably, dress code and relationships were strictly regulated and even certain topics of conversation were muffled.

By working on David's projects I learnt to value other people's culture and circumstances, and maybe because of my background as a Pakistani brought up in the UK, I was more aware of these differences too. It influenced me in later life anyway, particularly on foreign excavations, that is, to be mindful and respectful of other people. It wasn't always easy to emulate however, people resisted and senior individuals didn't always set standards, but at these times I'd remember David's wise words, 'think about what you want to be remembered for'.

I also remember how we went to amazing places and had amazing adventures on our days off. Nevalı Çori had just been excavated and I realise now how privileged we were of seeing it then, especially in light of the discovery of the wondrous Göbekli Tepe. We visited the Hill of Wonders in Antakya where Simon Stylites the Younger lived on a high pillar erected on a hill in the 6th century AD. We visited imposing Crusader Castles in the South. Closer to home at Tille we had annual visits to Nemrut Dağ and the palaces of the Commagene Empire, and we drifted down the Euphrates River from dawn to dusk on homemade rafts with shovels for paddles.

Kendim arkeolojik çalışmaları yönetmeye başlamadan önce David'in üzerimde yarattığı etkiyi fark etmemiştim. Tille Höyük'te birçok kazı tekniği öğrendim, fakat en önemlisi, kazı ekibinin pratik organizasyonu ve kazıda hayatın nasıl planlanması gerektiğini David'dan Tille'de öğrendiğimi sonra fark ettim.

Onun kazılarında hayat zordu ama bunun çok geçerli bir nedeni vardı. David, arkeologların çalıştıkları yerlerde misafir olduklarını ve yanyana yaşadıkları insanların onlardan çok daha farklı prensiplere sahip olduklarının farkındaydı. Davranışlarımıza ve içinde bulunduğumuz toplumda neyin kabul edilebilir olduğu konusuna dikkat etmeliydik. Ne giydiğimize, kimlerle ne konuşacağımıza dikkat etmeliydik. Bazı konular konuşulurken susmamız gerekebilirdi.

Belki de İngiltere'de yetişmiş bir Pakistanlı olmamın getirdiği farkındalıkla, David'in kültüre saygılı olmak kuralını iyi anlamıştım. Daha sonraları, özellikle yabancı kazılarda, saygılı ve düşünceli olmak gerekliliğini her zaman, kimi zaman zor da olsa hatırladım. David'in "Ne ile hatırlanmak istediğini düşün," sözleri beni çok etkilemiştir.

Çalışmadığımız günlerde yaptığımız gezilerde henüz kazılmaya başlanmış Nevalı Çori'yi, yeni keşfedilmiş eşsiz Göbeklitepe'yi görmüş olmak benim için büyük şanstır. Antakya'da Genç Simon Stylites'in MÖ 6. yüzyılda üzerinde yaşamış olduğu sütunun kalıntılarını, Güney'deki heybetli Haçlı kalelerini, Nemrut Dağı'nı, Komagene İmparatorluğu'nun saraylarını görüp, Fırat'ta rafting yaptığımız zamanları sık sık hatırlarım.

David aynı zamanda Türkiye'de nerelerde kalınacağı ve ne yenileceği hakkında bilgiler verirdi. Öğrenciyken Büyük Londra Oteli pahalı gelse de, sonraki yıllarda orada kalma fırsatım olmuştu. Kahramanmaraş'taki Belli Otelinin pembe fayanslı banyolarını, yanındaki pastanede yediğimiz dondurma ve fıstıklı baklavayı, Antakya'da yediğimiz künefeyi unutamam. Bu hatıralar, kazının sıcak ve tozlu ortamında, arkamızda turkuaz bir kurdele gibi duran Fırat nehrinin manzarası kadar aklımdadır.

David talked of the best places to stay and what to eat in different cities across Turkey. As a student the Büyük Londra Otel in Istanbul was out of my pocket but it became a regular place I stayed in later years. The Belli Otel in Kahramanmaraş was renowned for its pink marble lined bathrooms and next door was the pastanesi where we ate ice cream with a knife and fork with a side dish of pistachio baklava, in Antakya we ate eel and a dessert made with cheese. These memories are as strong as the heat and dust of the excavations where we spent months exposing stone wall footings and digging deep pits and always with the turquoise ribbon of the Euphrates River as our backdrop.

I never imagined then that years later I would be the Field Director at the Neolithic site of Çatalhöyük. If I'd known then what I know now I'd have asked more questions and I'd have paid more attention to the stories Alan Hall told me. It was he who snuck the book on the Dorak Affair out of David's office for me to read in secret one weekend. It was he who told me stories of the discovery of the site, but sadly, I don't remember the detail. David never talked about Jimmy Mellaart or Çatalhöyük, those were subjects we knew to steer clear of, and it was only once that I remember him saying that no-one would touch Çatalhöyük because it was a conservation nightmare. He was thankfully wrong about no one taking on the site to dig, it was Ian Hodder's big vision that continued the legacy of that site but he was right about the conservation problems. Years later I'd dread what we would uncover at Çatalhöyük because after the excitement and awe of any discovery we were left with the practical problems of preserving ephemeral wall paintings on mud plaster walls.

I hadn't appreciated quite how much of an influence David had on me and my career before I set about writing these few memories. I hope he'd be proud of what I've achieved because he was a special person in my life.

Sonraki senelerde Çatalhöyük'teki neolitik yerleşim alanının saha direktörü olacağımı hiç düşünemezdim. Bilseydim, Alan Hall'un anlattığı tüm hikayeleri daha dikkatle dinler ve kendisine pekçok soru sorardım. David'in odasından Dorak Affair hakkındaki kitabı aşırıp bana bir hafta sonunda gizli gizli okumam için veren de yine Alan'dır. David Jimmy Mellaart ve Çatalhöyük hakkında hiç konuşmazdı ve biz de bu konunun uzak durulması gereken bir konu olduğunu bilirdik; ancak bir keresinde Çatalhöyük'ün bir konservasyon kabusu olduğu için kimsenin burada çalışmaya yaklaşmadığını söylediğini hatırlarım. Alanda kazı başlatacak kimse olmayışı hakkında iyi ki de yanılmıştı, zira bu miras daha sonra geniş bir vizyona sahip olan Ian Hodder tarafından kazılacaktı. Ancak koruma konusunda David yine haklıydı. Çatalhöyük'te ortaya çıkardıklarımız daha sonra bizi ürkütecekti, çünkü kazı sırasında duyduğumuz heyecan ve huşu, kazı sonrası yerini çamurla sıvanmış duvarlar üzerindeki kısa ömürlü duvar resimlerini muhafaza problemleriyle uğraşmaya bırakmıştı.

David'in kariyerime olan etkisini şimdi tüm bu anıları yazdıktan sonra daha çok idrak edebiliyorum. Umarım başardıklarımın gurur duyuyordur çünkü o hayatımda çok özel bir yere sahip.

Prof Clive Foss

Georgetown University
Georgetown Üniversitesi

I knew and worked with David in the late 70s and early 80s, but haven't seen him at all for the last thirty years, so I can give you only a few fragmentary antiquated memories.

David's interests were broad enough to take in a class of monuments nobody paid much attention to - the Byzantine castles that dot the Anatolian landscape. He conceived a survey project and appointed me to lead it. Unfortunately, we only had a couple of productive seasons when insurmountable problems cut the work short.

One of my strongest impressions was of David's incredible eye: we would be driving through a featureless landscape of no obvious interest when suddenly he would spot a Roman road - and turn out to be right. His work on Roman roads and milestones is a worthy monument.

Since de mortis nil nisi bonum, this will have to be short - I don't want to dwell on David's public persona which no one would describe as warm, welcoming or overly polite. Yet he had a very nice, attractive wife and as far as I could tell children who turned out well, so he must have been doing something right.

David ile 70'lerin sonu ve 80'lerin başında birlikte çalıştık. Ancak kendisini son 30 senedir görmediğimden dolayı burada sizlerle eski anılarımı paylaşacağım.

David'in ilgi alanı çok genişti, kimsenin ilgisini çekmeyen en uçra yerlere giderdi- örneğin Anadolu topografyası üzerinde noktalar halinde yayılmış olan Bizans kaleleri gibi. Bu konuda bir araştırma planladı ve beni de bu araştırma için görevlendirdi. Ancak ne yazık ki, birkaç sezon sonra aşılması güç problemler nedeniyle araştırmayı durdurmak zorunda kaldık.

David'in aklımda kalan en önemli özelliği, olağanüstü gözlem yeteneğiydi: hiç de ilgimizi çekmeyen ve fazla özelliğe sahip olmayan bir arazide yol alırken, birden bir Roma yolu görür ve bu teşhisinde de hiç bir zaman yanılmazdı.

De mortuis nihil nisi bonum, yani ölünün ardından konuşulmaz. Ben de öyle yapıp David'in kamuoyu gözündeki kişiliğinden hiç söz etmeyeceğim. Maalesef, sorarsanız kimse onun sıcak, misafirperver veya aşırı nazık olduğunu söylemez. Ancak gördüğüm kadarıyla harika bir eşi ve çok iyi yetişmiş çocukları vardı. Demek ki, birşeyleri doğru yapıyordu.

David and Ben Claasz Cookson cleaning and repairing the roof of the hostel in Attar Sokak - 09 May1993
(B. Claasz Cooekson)

David ve Ben Claasz Cooekson çatı tamir ediyor - 09 Mayıs 1993
(B. Claasz Cooekson)

Wedding of Gülerman and Ben Claasz Cookson with David French as witness - 10 October 1993
(B. Claasz Cooekson)

David, Gülerman ve Ben Claasz Cooekson'un nikahında şahitlik yaparken - 10 Ekim 1993
(B. Claasz Cooekson)

Richard Bayliss' last workday and Ben Claasz Cooekson's wedding party at the BIAA - 10 October 1993
(B. Claasz Cooekson)

Richard Bayliss' in son çalışma günü ve Ben Claasz Cooekson'un AİAE'deki evlilik partisi - 10 Ekim 1993
(B. Claasz Cooekson)

Gülgün Girdivan

BIAA Ankara Manager, since 1984

AİAE Ankara Yöneticisi, 1984'ten beri

10 Years with David French

Dear David,

I will always remember your exceptional politeness; for instance, when you knocked on the door of a young lady who had just started working here at the Institute. I will remember fondly how supportive and polite you were to Turkish staff. An especially precious memory for me was when I took my first Southeast Anatolia trip with you, and with your astute and insightful remarks and predictions on the future of Turkey and the Middle East. Of course, I will recall you with many memories that I can not record here, but they all are very positive memories.

As you know, when I started, I worked temporarily at the Institute. But you made me love the Institute so much that I've been here for 33 years. 33 years of happy work in the same workplace, 10 years of which passed with you. It has been a privilege that not many people can claim. I will never forget you.

Işıklar İçinde Uyuyun.

David French'le 10 yıl

Sevgili David,

Sizi her zaman yeni işe başlamış genç bir hanımın açık kapısını çalarak ofisine girmenizle, özellikle Türk çalışanlarınıza gösterdiğiniz nezaket ve destekle, birlikte yaptığımız ve benim için çok önemli olan ilk güneydoğu Anadolu seyahatim ile, Türkiye ve Ortadoğu'nun geleceği ile ilgili yaptığınız çok isabetli ve öngörülü yorumlarınızla hatırlayacağım. Tabii ki, sizi hatırlamama vesile olacak burada sayamayacağım kadar çok, ama hepsi de çok olumlu anım var.

Bildiğiniz gibi, Enstitü'de geçici olarak çalışmaya başlamıştım. Ama siz bana Enstitü'yü o kadar çok sevdirdiniz ki, 33 yıldır burdayım. Aynı iş yerinde, 33 yıl mutlu çalışmak, ki bunun 10 yılı sizinle geçti, herkese nasip olmaz. Bu konuda size minnettarım. Sizi hiç unutmayacağım.

Işıklar içinde uyuyun.

Prof Suna Güven

Middle East Technical University, Ankara
Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Ankara

I first met David Bey in 1985 during his excavations at Tille. He was not after showy archaeology. Had he been granted permission for digging at Samsat, there too, he would have applied his sturdy methods of keeping the evidence intact while digging. I did not become an archaeologist. I have not had a dig of my own. Yet although I never told him this, David Bey has a very special niche in my life. Before going to Tille, I had never been further east than Antakya. A new window opened up for me through which a totally different face of Anatolia was revealed. David Bey wanted students to get to know the land, its people and life alongside learning techniques and methods of excavation. What I saw and experienced during that one single season is still fondly remembered and continues to illuminate. For the first time in my life, I was able to visit Nemrut Dağ, observe the exquisite spontaneous bantering of local folk poets, sail on a make-shit raft on the Euphrates, contract hepatitis, and taste the richness of soul amidst deep poverty and deprivation. With his quiet demeanour, keen eye and sharp wit, David Bey was an example of how a career in archaeology and philosophy of life can become virtually inseparable.

David Bey'i 1985 yılında Tille kazısında tanıdım. Gösterişli arkeolojiden yana değildi. Eğer Samsat için kazı izni alabilseydi, orada da bilginin dağılmamasına yönelik yöntemleri kullanacaktı. Ben sonra arkeolog olmadım, kazı yönetmedim. Ama kendisine bunu hiç söylememiş olsam da, hayatımda çok önemli yeri var. Tille'ye gitmeden önce Antakya'nın ötesine hiç geçmemiştim. Bana Anadolu'nun kapısını araladı, bambaşka bir Anadolu'ya gözlerimi açtı. Öğrencilerin yalnızca kazı yöntemlerini değil, ülkeyi, insanlarını ve bu insanların hayatlarını da tanımalarını istiyordu. Bir kazı sezonunda ondan o kadar çok şey öğrendim ki, gördüklerim ve öğrendiklerim hala yolumu aydınlatıyor. Onun sayesinde ilk kez Nemrut Dağı'nı gördüm, aşıkların sazlı sözlü atışmalarını dinledim, kelek sal üzerinde Fırat nehri yolculuğu yaptım, sarılık oldum, yokluk içinde gönül zenginliğini tattım. Alçakgönüllü bilge kişiliği, gözlem ve nükte yeteneği ile David Bey, arkeolojik kariyer ve yaşam felsefesinin nasıl ayrılmaz bir bütün olabileceğini ortaya koymuştur.

Prof J. David Hawkins, FBA

Prof em SOAS / President BIAA since 2009

Prof. em. SOAS / AİAE Başkanı 2009 -

Ladies, Gentlemen, fellow members of the BIAA

I much regret being unable to attend the memorial gathering in honour of my friend and long-time colleague David French.

I have known all six directors of the BIAA: Lloyd, Gough, French, Matthews, Elton, and Vandeput. They were all distinguished in their own ways, not the least David French, whose marathon 26-year tenure of the directorship did so much to develop and shape the Institute as we know it today.

David's directorship coincided with the years of my own main research work in Turkey, when I visited almost every summer. I always used the Institute as my main base and spent much time there, always happily remembered. I witnessed the growth of the Institute under his leadership over a number of difficult changes of premises, always carried out with his typical calmness and efficiency. For myself I benefitted greatly from his support and advice in dealing with the difficulties of permits and relations with Turkish officialdom, and I know that I was only one of many such beneficiaries, who recall his assistance with pleasure and gratitude.

His obituary has recorded his impressive record of archaeological field-work and commitment to Turkey, some of which I was privileged to witness first-hand. It is pleasant to know that he enjoyed a long and highly productive retirement, during which he was able to bring to fruition the main projects of his working life.

For these he will be remembered. It is my earnest hope the Institute will continue on the path which he set it and which will always be associated with the name of French.

Bayanlar Baylar, BIAA meslektaşlarım,

Arkadaşım ve uzun soluklu meslektaşım David French'in anma törenine katılamadığım için büyük üzüntü duymaktayım.

AİAE'nin altı müdürünü de tanıyorum: Lloyd, Gough, French, Matthews, Elton ve Vandeput. Hepsi de kendine has tarzları ile, en az David kadar başarılıdır; ancak Enstitü'yü bugünkü haline getiren kişi Enstitü'ye 26 yıl Müdürlük yapan David French'dir.

David'in Müdürlük yılları, yaptığım araştırma nedeniyle Türkiye'yi her yaz ziyaret ettiğim bir zaman dilimine denk gelmiştir. Enstitü'yü bir üs olarak kullanırdım ve orada hep güzel hatırladığım zamanlar geçirdim ve anılara sahip oldum. Enstitü'nün gelişimine ve zor şartlar altında gerçekleştirdiği birkaç taşınmaya tanık oldum. David tüm bunları her zamanki sakinliği ve verimliliğiyle gerçekleştirdi. Türk bürokrasisinin zorlukları ile başa çıkmaya çalışırken kendisinin desteği ve tavsiyeleri, sadece bana değil, onu memnuniyet ve minnetle anacak birçok kişiye de yol göstermiştir.

Ölümünden sonra yazılanlar, yaptığı çok sayıda arkeolojik çalışmaya ve Türkiye'ye olan bağlılığına vurgu yapmıştır. Bunların bazılarını ilk elden şahitlik yapmış olmak benim ayrıcalığımdır. Emekliliğinin, üzerinde çalıştığı çok sayıda projesini hayata geçirebildiği uzun ve verimli yıllardan oluştuğunu bilmek de ayrıca sevindiricidir.

Onu tüm bu kazanımlarıyla her zaman hatırlayacağız. Umarım ki, Enstitü de onun açtığı yolda ve her zaman onunla bağdaşacak bir şekilde çalışmalarına devam eder.

David in the village house of Altan Çilingiroğlu at Damlacık, İzmir - October 1994
(A. Çilingiroğlu)

David, Altan Çilingiroğlu'nun İzmir, Damlacık'taki Köy Evinde - Ekim 1994
(A. Çilingiroğlu)

Prof Ian Hodder

Stanford University / Çatalhöyük excavation director 1992 – 2017

Stanford Üniversitesi / Çatalhöyük Kazısı Başkanı 1992 – 2017

I first got to know of David French when working with the Higgs people from Cambridge, digging at various places in Greece and Israel when I was still a schoolboy in the 1960s. He was the mythical figure who had introduced more detailed recovery methods which the Cambridge people were slavishly competing against, but it was clear that David's example had changed the way we do prehistoric archaeology and I later tried to follow his example in the methods we used at Çatalhöyük.

And it was of course with regard to Çatalhöyük that I got to know David best. In the early 90s I had the vague idea of trying to find a site like Çatalhöyük somewhere in central Turkey that I could dig, and I approached David as the then Director of the BIAA. We first met in a pub in Cambridge and later he was kind enough to spend much time coaching and helping me to begin to understand the Turkish protocols and procedures. Most importantly he was generous enough to take me on a guided tour of Neolithic sites in central Anatolia, and over several days we visited a large number of sites including Çatalhöyük itself. In fact, David was not convinced that Çatalhöyük was dig-able because of the conservation problems, but he nevertheless was extremely supportive as my work there started. I will always be grateful for his advice, wisdom and patience. He was the best of mentors and I was honoured to work with him. I have the happiest memories of that first trip and of our times together later.

David'le ilgili ilk bilgilerimi 1960'larda, henüz öğrenciyken, Cambridge Üniversitesi'nden Higgs başkanlığında İsrail ve Yunanistan'ın çeşitli yerlerinde sürdürülen kazı çalışmaları sırasında edindim. Benim için, Cambridge'li bilim insanlarının tüm karşı çıkmalarına rağmen, cesurca tanıtmaya çalıştığı ayrıntılı yöntemleri uygulamaya çalışan mitolojik bir figür gibiydi. Ancak tüm karşı çıkışlara rağmen, David örneğinin tarih öncesi arkeoloji çalışmalara bakış açısını değiştirdiği kesindir. Biz de, daha sonra Çatalhöyük'te uyguladığımız yöntemlerde onun metodlarını kullandık.

Ve tabii ki Çatalhöyük'te çalışmaya başlayınca David'i daha iyi tanıdım. 90'ların başında kazı yapmak için İç Anadolu'da Çatalhöyük benzeri bir yerleşim arayışına girince, o zaman AİAE müdürü olan David'e ulaştım. Önce Cambridge'de bir pubda buluştuk, daha sonra bana Türk protokol ve uygulamalarını anlatmak ve çeşitli konularda tavsiyeler vermek için çok zamanını harcadı. Daha da önemlisi, beni Çatalhöyük dahil Anadolu'daki birkaç neolitik sit alanına kendisi götürmüş ve buraları bana tanıtmıştır. Önceleri koruma alanı olduğundan Çatalhöyük'ün tekrar kazılabilir olduğunu düşünmese de, bana her zaman destek çıkmıştır. Tavsiyeleri, bilgisi ve sabrı için ona her zaman minnettar kalacağım. Hocaların en iyisiydi ve onunla çalışmış olmaktan dolayı gurur duyuyorum. Birlikte yaptığımız o ilk geziyi ve birlikte geçirdiğimiz tüm zamanları mutlulukla hatırlayacağım.

Dr Nicholas Milner

Legal advisor BIAA

BIAA Hukuk Müşaviri

Working with David

I first starting working at the BIAA in the years following the untimely death of Alan Hall, former honorary secretary of the BIAA, in 1986. David was personally instrumental in organizing the work programme on Alan's epigraphical Nachlass. As a young researcher, I had already started work on the inscriptions of Balboursa, in the context of a site-survey led by Jim Coulton, of the University of Oxford. David asked me through Jim, if I would be prepared to take on parts of the Nachlass, in particular because most of Alan's unfinished work related to the inscriptions of the Kibyrtis and Oinoanda, in other words the neighbouring ancient territories to Balboursa, and David and others felt the material would be complementary and mutually productive, if studied by the same person.

In a demonstration of flexibility that would scarcely be permitted to occur nowadays, with Government targets rigidly enforced, I was happily dispensed from the official timetable for my Doctoral studies by the sub-faculty of Ancient History at Oxford to devote a year to this project. I arrived in Ankara, and staying at the BIAA hostel set to work studying the notebooks, photographs and squeezes in the archives. David kindly gave me a desk to work at, and all facilities.

As it turned out, this was an auspicious start, and several stays in Ankara ensued, both before and after I completed my D.Phil., in which time David was always the lynch-pin, arranging for me to stay (not always with the honorary treasurer Sir Matthew Farrer's knowledge), and assisting with his kindness and interest. David saw through to publication 'Studies in the History and Topography of Lycia and Pisidia, in memoriam A.S. Hall' (BIAA monograph 19), in 1994, and I followed it with 'An Epigraphical Survey in the Kibyra-Olbasa Region conducted by A.S. Hall' (BIAA monograph 24), in 1998.

What impressed me most about working with David was his immense range of interests (from such surprising subjects as Irish Republican songs to the more reassuring ancient looms), and his quiet meticulousness and methodical approach to research and publication.

David ile Çalışmak

1986'da, Alan Hall'un zamansız vefatından sonra Aİ-AE'de çalışmaya başladım. David o sıralarda Alan'dan geriye kalan metinleri düzenlemeye çalışıyordu. Ben de, genç bir araştırmacı olarak, Oxford Üniversitesi'nden Jim Coulton başkanlığında gerçekleştirilen Balboursa Yüzey Araştırması yazıtları üzerinde çalışıyordum. David Jim Coulton aracılığıyla bana, özellikle Balboursa yakınlarındaki Oinoanda ve Kibyrtis yazıtları olmak üzere, Alan'ın metinlerini düzenleme işinde kendisine yardımcı olmamı istedi. David ve meslektaşları benzer materyalin aynı kişi tarafından incelenmesinin tamamlayıcı ve daha üretken olacağını düşünmüşlerdi.

Oxford Antik Çağ Tarihi Bölümü'nde yaptığım doktora çalışmasından memnuniyetle bir sene izin alarak ki, bu o zamanlar çeşitli bürokratik nedenlerle çok zordu, bu proje üzerinde çalışmak için Ankara'ya geldim. Enstitü'nün misafirhanesinde kalıyordum. David tüm araştırma defterlerini, fotoğrafları ve stampaj malzemesini gayet konforlu bir çalışma masası ile birlikte önüme koydu.

Bu benim için şanslı bir başlangıçtı. Doktoramı bitirdikten sonra, David'in kalmam için ortaya koyduğu tüm elverişli koşullar sayesinde, "A. S. Hall'un anısına, Likya ve Pisidya'nın Tarihi ve Topografyası"nı David'in yardımlarıyla 1994'te yayımlamış ve onu takiben 1998'te, "A. S. Hall tarafından hazırlanan Kibyra-Olbasa Bölgesi'nin Epigrafik Araştırması" nı bitirmiştim.

David ile çalışmanın beni en etkileyen tarafı ilgi alanlarının genişliği (Cumhuriyetçi İrlanda Şarkılarından, antik dokuma tezgahlarına kadar her konuda bilgi sahibiymi) ve araştırma ve yayınlarına titiz ve metodik bir şekilde yaklaşmasıydı. Aynı anda birbirinden tamamen farklı araştırmaları bir arada yürütürdü. İnsanları işlerini yapsınlar diye zorlamak yerine, onlara araştırmalarında yararı dokunacak fırsatlar sunardı. AİAE'nün müdürü olarak kütüphaneyi genişletmek ve araştırma koleksiyonları kurmaktaki çabası buna örnektir. Yolu Ankara'dan geçen çoğu meslektaş bu hizmetlerden yararlanmışlardır.

Scholarship is a multi-faceted and collaborative process, and he always had several lines of completely different research active at one time. He did not press people to do things provided he could see that they were working on their projects; rather he gave them opportunities to follow their research interests, and as Director of the BIAA he spent a long time building up facilities such as the library and study collections to support this. Very many scholars who have passed through Ankara during his time and since have benefited from this.

One thing David used to say, was that he was producing the primary publications of the archaeological evidence; it was for others to produce the synthetic studies. This was more than enough work to do, however. Primary publication itself involved a massive labour to assemble facts, compose descriptions, take and record measurements, survey sites, define locations, take and catalogue photographs, draw maps and plans, produce professional drawings of archaeological objects, write up and proof-read accurate catalogues raisonnés of materials, and arrange and orchestrate the production of many of these things by others, not to mention the setting and consistent meeting of high academic standards in all publications. Then again, the acquisition of a finely tuned scholarly judgement such as his was no small matter either, the result of many years of study.

Primary publication was an essential service to scholarship he was happy to perform, and he did so repeatedly for different sites from various historical and prehistoric periods, for material from museum collections, and of course for the Roman roads of Asia Minor. It takes a special kind of knowledge and discipline to achieve what he did, to cover in that accurate way a tremendous quantity and range of material, and he leaves a conspicuous mark on the archaeology of Turkey.

David'in sık sık vurguladığı şeylerden biri, kendisinin arkeolojik kanıtlar hakkında en temel yayınları yaptığıdır. Sentetik yayınlar yapmak başkalarının işidir. Ancak, bu primer yayınları yapmak söylendiği kadar kolay değildi. Data toplamak, tanımlama yapmak, ölçü almak ve kaydetmek, alan araştırması yapmak, fotoğraf çekmek, harita ve plan çizmek, arkeolojik nesnelerin profesyonel çizimleriyle uğraşmak, materyallerin kataloklamasını ve düzeltmesini yapmak ve tüm bunları yüksek akademik standartlarda, birbirleriyle uyum içinde ve önünde kendisi gibi bir akademik yargı mekanizması varken yapmak, yılların çalışmasını gerektiriyordu.

Primer yayınlar David'in yapmaktan memnun olduğu önemli hizmetlerdendi ve bunu çeşitli tarihi ve antik yerleşim alanları, müze koleksiyonları ve Küçük Asya'nın Roma yolları için defalarca yapmıştır. Sayıca bu kadar fazla olan materyeli yanlışsız bir şekilde David gibi ele alabilmek özel bir bilgi birikimi ve disiplin gerektirmektedir. Bu yönleriyle David French Türkiye arkeolojisi için apaçık çok önemli bir figürdür.

Prof Stephen Mitchell

Prof em Exeter University / BIAA Chair since 2016

Prof. em. Exeter Üniversitesi / 2016 yılından itibaren AİAE Başkanı

David and I were the last to leave Aşvan at the end of September 1971. Despite a dawn start ('shriekers', a favourite DHF term) our planned early departure was postponed by several hours, as the small tasks of making everything secure at the end of a dig season dragged out through the morning. We probably left by midday, but there were farewells to be said and instructions left in Elazığ. The highway from Elazığ to Malatya in those years was permanently under repair – or simply being tarmacked for the first time. It was already mid or late afternoon that the land-rover climbed up to the wilderness of Uzunyayla, the bleak and majestic landscape which became familiar to the world from Yılmaz Güney's magnificent film 'Yol'. But this was no straight run through, because David stopped repeatedly, not for a Roman road or a Bronze Age höyük, but to examine the flora. He was under the spell of the Aşvan botanist, Gordon Hillman, who had taught him to look at Turkey's landscapes with new eyes. He was an astoundingly quick and adept pupil. It was night by the time we passed Kayseri. The contours and outlines of the landscape had dimmed from buff through grey to black, the darkness barely punctuated by lighting at the rare petrol stations, and the even rarer glimmer from a settlement. Electricity had yet to reach most of the villages. David did all the driving (I was still eleven years away from obtaining a driver's license) and even his stamina and alertness were ebbing away. Help came from an unexpected quarter: A. E. Housman's 'A Shropshire Lad', a treasure trove of evocative, sentimental Edwardian English poetry, which each of us had learned as schoolboys. We now strained to recall the lines that the other had forgotten and keep ourselves, and especially David, awake until 2.00 am, when the overheated heavily loaded land-rover chugged into the drive of the BIAA, and its cargo discharged. I think this was the only time we ever talked about poetry together. Over the next forty-five years there were many other things to discuss.

David ve ben 1971 Eylül ayı sonunda Aşvan'ı terk eden son iki kişiydik. Şafak sökünce yola çıkma planlarımız kazı bittikten sonra her şeyi güvenli bir şekilde bırakmanın ortaya çıkardığı ve tüm sabah süren zorunluluklar nedeniye öğle saatlerini buldu. Daha Elazığ'da yapacağımız vedalaşmalar ve bırakacağımız talimatlar vardı. O yıllarda Elazığ-Malatya karayolu devamlı bakım aşamasındaydı veya belki de ilk defa asfaltlanıyordu. Saat 12'yi geçmişti ve Land Roverımız, tüm dünyanın Yılmaz Güney'in "Yol" filminde gördüğü Uzunyayla'yı tırmanıyordu. David sık sık aracı durduruyordu; bu durmalar antik bir Roma yolu veya bir höyük nedeniyle değildi. Aracı florayı incelemek için durduruyordu. Ona araziye yeni bir gözle bakmasını öğreten Aşvan botanisti Gordon Hillman'ın büyüü altındaydı. David şaşırtıcı derecede hızlı öğrenen, usta bir öğrenciydi. Kayseri'yi geçtiğimizde hava kararmıştı. Arazinin hatları griden siyaha dönmüş, karanlık ara sıra görünen petrol istasyonlarının ışığıyla birazcık delinir olmuştu. Ara sıra da yeni elektriğe kavuşmuş köylerin ışıkları havayı aydınlatıyordu. Henüz tüm köylere elektrik bağlanmamıştı. Arabayı David kullanıyordu, (benim ehliyet almak için henüz on bir senem vardı) ve meşhur dayanıklılığı ve dikkati yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Yardım beklenmedik bir dördlükten geldi: ikimize de öğrenciyken öğretilen, Kral Edward dönemine ait, duygusal bir A. E. Housman şiirinden- "A Shropshire Lad". Yolculuğumuz, hatırlamadığımız dizeleri birbirimize hatırlatarak sabah 2'ye kadar sürdü. İkimizi de uyanık tutan bu şiir sayesinde, motoru fazlaca ısınmış Land Roverımızla Enstitü'nün bahçesinden içeri girmiştik. Sanırım bu gece şiir hakkında konuştuğumuz tek zamandı. Ancak sonraki kırk beş sene boyunca konuşacak çok şeyimiz oldu.

Döşeme Boğazı, view from the 'fort' looking towards the mansio with the road snaking up through the defile - November-December 1993 (B. Williams)

Döşeme Boğazı, 'kaleden' büyük konağa doğru manzara ve kıvrılarak uzayan dar yol - Kasım-Aralık 1993 (B. Williams)

Gaziantep museum work,
ceramic objects - 27-28 April 1988
(T. Çakar, BIAA archives)

Gaziantep Müze çalışması,
keramik objeler - 27-28 Nisan 1988
(T. Çakar, AİAE arşivi)

John Moore

John Moore Heritage Services / BIAA 1980 - 1984

John Moore Heritage Services / AIAE 1980 - 1984

Memories

I remember David as a dedicated field archaeologist. As director at Tille Höyük he would interrogate me daily about the interpretations of the stratigraphy. We did not leave site each evening until he was satisfied with everything even when we were both desperate for a cold beer. I learnt a lot from him and he was quick to adopt newer recording techniques I introduced him to, brought from England.

The days off from site took us to some amazing local (and not so local) places where often he was seeking further archaeological sites especially in relation to his love of ancient routes and roads and related structures. This included a raft adventure along part of the Euphrates through a gorge. The team did not get as wet as those that went the following year on the rafts that capsized.

Anılar

David'i kendisini işine adanmış bir saha arkeoloğu olarak hatırlıyorum. Tille Höyük kazıları sırasında beni her gün stratigrafinin yorumlanması ile ilgili olarak sorguya çekerdi. Her ne kadar, ikimiz de buz gibi bir biraya çok ihtiyaç duyuyor olsak da, her şeyin yerli yerinde olduğuna inanmadan kazı alanını terk etmezdik. Ben ondan çok şey öğrendim, o da benim İngiltere'den getirdiğim yeni kayıt tekniklerine çok hızlı bir şekilde adapte oldu.

İzinli olduğumuz günlerde, David'in antik yollara ve yapıları olan tutkusu bizi inanılmaz yerel (bazen çok da yerel olmayan) mekanlara sürüklerdi; buna Fırat Nehri üzerinde dar bir boğazda gerçekleştirdiğimiz sal macerası da dahildir. Yine de bizim takım, bir sonraki sene alabora olan saldaki arkadaşlar kadar ıslanmamıştı!

Sinop museum work - September 1987
(T. Çakar, BIAA archives)

Sinop Müze Çalışması - Eylül 1987
(T. Çakar, AİAE Arşivi)

Prof Mehmet Özdoğan

Prof em Istanbul University

Prof. em. İstanbul Üniversitesi

I regret to inform you that I will be unable to attend the get together for David French, our friend, colleague, and one of the most memorable scholars of Anatolian archaeology. He was not only a colleague, but a friend from whom we sought advice and with whom we shared all our problems for more than half a century. He was an archaeologist who knew the material. When he first came to this country, he did many surveys with no previous data for dating the material. He collected many sherds and dated them correctly with his intuition. This could only be done by someone who was able to 'feel' the quality of the material. When we carried out a survey many years later at the sites in the Southern Marmara region where David had collected material many years before, we realized that it was incredibly hard to put anything new and fresh atop David's findings.

David French contributed to Anatolian archaeology not only by the surveys he carried out, but he also contributed by bringing new and advanced insights. He was one of the first scholars to apply ethnoarchaeology and archaeo-botany in Anatolia, years before they would be common excavation techniques that are still in use now.

In this context, however, I want to share a somewhat embarrassing memory from 1969 when David was working in Aşvan. We were at Tepecik Höyük then - a few hours away from Aşvan. When we were visiting Aşvan, he showed us for the first time how we could lift carbonated wood without breaking it for further dendrochronological work. He was using a special solution for doing this.

Just before our Aşvan visit, we had started work on a large beam, which had been burned in a Hittite level. During our visit, I asked him to send an expert to Tepecik to save that beam. He answered, "No need, I'll give you the solution, you apply it." To that I replied, in an anxious tone, "What if we break it?" He said to me that any fool could do it and walked away. I tried to save the beam the whole day trying to harden it as David suggested, but I failed and turned back to Aşvan with embarrassment. I told him that I had failed to do what he taught to which he replied, "Anyway, we never managed it either". Nonetheless, when we look back at the 1968 Aşvan results, we can see how far-sighted the work was for that time. We owe him greatly.

Anadolu arkeolojisinin unutulmaz isimlerinden dostumuz, meslektaşımız David French'i anmak için yapılan bu toplantıya katılamadığım için çok üzgünüm. Kendisi yalnızca meslektaşımız değil, bunun çok ötesinde yarım yüz yılı aşkın bir süre boyunca dayanıştığımız, bilgileri ve sorunları paylaştığımız bir dosttu. Malzemeyi çok iyi bilen bir arkeologdu. Anadolu'ya ilk geldiği yıllarda malzemenin tarihlenmesine yardımcı olacak hiçbir verinin olmadığı yerlerde yüzey araştırmaları yapmış, malzeme toplamış ve tümüyle ön sezileriyle bunları doğru olarak tarihlendirmişti. Bunu ancak malzemeyi ve malzemenin niteliğini hissedebilen biri yapabiliyordu. David'in yüzey toplaması yaptığı Güney Marmara'da yıllar sonra yeniden bir yüzey araştırması yaptığımızda David'in söylediklerinin üzerine yeni bir şey koymanın ne kadar zor olduğunu gördük.

David French Anadolu arkeolojisine sadece yaptığı arazi çalışmaları ile değil getirdiği yeniliklerle de yadsınmaz bir katkı sağlamıştır. Bugün hepimizin kullandığı düzenli kazı yöntemleri, etnoarkeoloji, arkeobotani gibi birçok yeniliği Anadolu'da ilk uygulayanlardan biri olmuştur. Bu bağlamda biraz aykırı da olsa 1969 yılına ait bir anımı anlatmadan geçemeyeceğim. David Keban Bölgesi'nde Aşvan'da çalışıyordu. Biz bir kaç saat mesafede Tepecik Höyüğü'nde idik. Aşvan'ı ziyarete gittiğimizde bize ilk kez dendrokronoloji için yanarak kömürleşmiş odunları nasıl bozmadan sertleştirerek kaldırmabileceğimizi gösterdi. Bunun için özel bir solüsyon kullanıyordu.

Oraya gelmezden önce Tepecik kazısında Hitit tabakasında yanmış büyük bir hatılı açmaya başlamıştık. Kendisine "aman uzmanınızı yollayın o hatılı kurtaralım" dedim. "Hiç gerek yok ben size solüsyonu veriyim siz uygularsınız" dedi. Ben de "David ağaç çok görkemli ya bozarsak dedim" ve bana her zamanki ses tonuyla "any fool can do it" dedi. Kazıya döndükten sonra hatılı David'in anlattığı şekilde sağlamlaştırıp çıkartabilmek için bir bütün gün uğraştım, darmadağın oldu. Utanarak tekrar Aşvan'a döndüm. "David beceremedim" dedim bana döndü ve "zaten biz de hiçbir zaman becerememiştik" dedi ve yürüdü gitti. Gene de dönüp 1968 yılının

Aşvan raporlarına baktığımızda yapılan çalışmaların o dönemin ne kadar ilerisinde olduğunu açıkça görmekteyiz. Kendisine çok şey borçluyuz.

Robert Payton

BIAA Conservator 1980 – 1985

AİAE Konservatör 1980 – 1985

It was with great sadness that I recently heard of the death of David French. I am unfortunately not able to attend the get together in Ankara this weekend, but please let me know if there is going to be a UK equivalent.

I would like to share some of my memories of David which, if appropriate, can be passed on to his family, friends and colleagues:

I was employed by David between 1980 and 1985 as the resident BIAA conservator. Having worked on several near eastern excavations previously as conservator, including excavations in Iran and Syria, David offered me my first post graduation job. I can remember sitting with him in the entrance to the Institute of Archaeology as he explained his vision of what he wanted to achieve with what would be the BIAA's first long term on site conservator. I was excited and immediately accepted his offer.

The BIAA had just purchased a new long wheel based Land Rover and David was due to drive it out to Turkey in the Autumn of 1980, but unfortunately this had had to be delayed as David had contracted pneumonia. I was therefore asked to co-drive the vehicle with a recovering David across Europe to Ankara. Although it is relatively easy now, it was quite a journey then, with many cold-war borders to cross, dubious hotels, and a very heavily loaded Land Rover to drive. I also had to put up with David playing a tape of Carole King's 'Tapestry' many times!!

David was a great organiser, and had me working on a range of projects across Turkey. This included working on post excavation finds from Beycesultan and Can Hasan at the Ankara Museum of Anatolian Civilisations, to finds in the provinces such as at Elazığ, and making moulds of the Assyrian inscriptions at the source of the river Euphrates. It also involved David offering my skills to other Turkish organisations to help the BIAA's work. But perhaps the largest input I had for David and the BIAA was as the on-site conservator for the Tille Höyük excavation. I worked on these for 8 seasons between 1980 and 1985. These were memorable times, with large teams of archaeologists, draftspeo-

David French'in vefat haberini duymak çok üzüntü verici. Ne yazık ki Ankara'daki törene katılamıyorum. Ancak İngiltere'de de böyle bir tören olursa lütfen bana haber veriniz.

Burada David ile ilgili birkaç anımı, ailesi, arkadaşları ve meslektaşlarıyla paylaşmak isterim:

1980-1985 yılları arasında David tarafından AİAE konservatörü olarak işe alındım. Yakın doğuda, İran ve Suriye dahil, birkaç kazıda saha konservatörü olarak çalıştıktan sonra, David'in önerdiği iş, mezuniyetten sonra aldığım ilk teklifti. Enstitü'nün bahçesinde oturduk ve David bana görüşlerini ve bir konservatörden neler beklediğini anlattı. Anlattıklarından çok heyecanlanmıştım ve teklifini hemen kabul ettim.

AİAE yeni bir Land Rover almıştı ve David 1980 sonbaharında aracı Türkiye'ye getirecekti; fakat ne yazık ki bu plan David zatürre geçirdiğinden dolayı ertelenmek zorunda kaldı. Benden henüz nekahat döenminde olan David ile birlikte arabayı Avrupa üzerinden Türkiye'ye getirmem istendi. Bu yolculuk şimdi kolaymış gibi görünse de, o zamanlar geçilmesi gereken birkaç demir perde ülkesi sınırı, güvenilmez oteller ve bagajı tamamen dolu bir Land Rover ile oldukça zorlu bir yolculuktu. David'in yolda sıklıkla Carole King'in 'Tapestry'sini çalması da cabası!

David harika bir idareciydi. Bana, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde sergilenen Beycesultan ve Can Hasan buluntuları, Elazığ buluntuları ve Fırat Nehri kaynağındaki Süryani yazıtlarının kalıplarının çıkarılması gibi farklı çalışmalarda çeşitli görevler vermiştir. Fakat sanırım David ve AİAE için en önemli katkı, Tille Höyük kazısında konservatör olarak aldığım görevdi. Orada 1980-85 arası 8 sezon boyunca çalıştım. O yıllar, arkeolog arkadaşlarım, değerli fotoğrafçımız ve köy halkı ile iç içe, zor koşullar altında geçen unutulmaz zamanlardı. David tatil günlerinde dahi bizi çok sevdiği Roma mil taşlarını ve başka anıtları ziyaret etmeye götürürdü. David'in tahta parçaları ve petrol varilleriyle yaptığı sal ile Fırat nehri kıyısında yer alan uçurumların arkasında kalmış ve yakın zamanlarda gezginler tarafından görül-

ple, photographers and local volunteers etc working as a tight team under David's excellent directorship. Even on our nominal day-off on Sunday, David would have us driving around trying to find his beloved Roman milestones and other monuments. I shall never forget his great idea to visit monuments hidden down the river Euphrates valley, using a raft of planks and oil drums lashed together, and we did indeed find monuments unseen by recent travellers tucked away in the cliffs. As was usual with a David expedition, there were the wine and beer bottles attached by a line cooling down in the river.

Life was anything but boring on David's trips. On one occasion I had been sent to work in Sinope to restore a smashed Roman milestone and David joined me, but with the result that we ended up in jail...! This was due to the fact that Sinope prison walls were partially built of re-used Roman stonework in which a few of 'his' milestones featured. He had got permission to enter the jail and together we ended up on the top of a high rickety ladder held by prisoners as we, successfully, attempted to take a squeeze of the Roman writings carved into the milestone. (Incidentally I published a book with some photos of David at work on a milestone in : Retrieval of objects from archaeological sites, Payton, R., Archetype Publications, 1992, pp 147 -156 - now out of print unfortunately)

David was instrumental in gathering around him a great team at that time and there was a great community spirit, even during the cold winter months when all the visiting 'diggers' had left. He had to manage both the ups and the downs, of which perhaps the greatest pressure any director had to manage was the death of two of our team in close proximity one year.

I also was grateful to David's wife Pam, a fellow conservator who had worked on the Çatalhöyük wall paintings, for her advice on my conservation of the Can Hasan wall painting in the Ankara museum. She also offered much support to my wife, who I met at the British Embassy during this period, when I was on the lengthy excavations. I offer Pam my condolences too.

I worked on so many interesting projects in my nearly 9 years in Turkey. During slack periods between projects David kindly allowed me time off so that I could set up and begin a project to work on the conservation of the Phrygian furniture from Gordion. In 1985 I sadly left the Institute to be in charge of the conservation of the Ulu Burun (Kas) bronze age shipwreck based in Bodrum- a wonderful project to be involved with, but one that received for me one of David's sometimes acerbic, but never intentionally cruel, rebukes that I had left the BIAA to 'lotus eat' !.

Having returned to the UK to eventually become Head of Conservation at the Museum of London, but now recently retired, I still look back with great fondness to those years and to the great opportunities that David gave me. İyi yolculuklar David...

memiş anıtları ziyaret ettiğimiz o günü asla unutamam. Bir David gününden beklendiği üzere, nehrin kenarında soğumaya bırakılmış birkaç şişe bira ve şarap da elbette oradaydılar.

David'in gezileri asla sıkıcı geçmezdi. Bir seferinde Sinop'ta parçalanmış bir Roma taşını restore etmeye gittik; gezinin sonunda kendimizi hapishanede bulmuştuk! Sebebi Sinop Cezaevi duvarlarının yapımında eski Roma taşlarının kullanılmış olması ve bunlardan bazılarının 'kendî' taşları olmasıydı. İçeri girmek için izin aldıktan sonra, kendimizi cezaevi sakinleri tarafından tutulan külüstür bir merdivenin tepesinde, taşların üzerindeki yazıtları incelerken bulmuştuk.

David ekibini kurma konusunda, ziyaretçi 'kazıcılar'ın alanı terk ettiği kış aylarında bile, çok yetenekliydi. Kazıdaki tüm iniş çıkışları kontrol altında tutmayı başarmıştır.

Çatalhöyük duvar resimleri üzerinde çalışan Pamela French'in yardımlarını, bana Ankara'da sergilenen Can Hasan duvar resimleri hakkında verdiği tavsiyeleri minnetle hatırlıyorum. O sırada İngiltere Büyükelçiliği'nde çalışan ve Enstitü'deki görevim sayesinde tanıştığım eşime, uzun kazı sezonlarında verdiği destekten ötürü ayrıca teşekkürü borç bilir, David için başsağlığı dileklerini iletirim.

9 sene boyunca Türkiye'de pekçok önemli Enstitü projesinde çalıştım. Projeler arası dönemlerde, David'in izniyle, Gordiyon'daki Frig mobilyalarının konservasyonu ile ilgilendim. 1985'te, Ulu Burun'da Tunç Devri'nden kalma bir gemi enkazının muhafazasına katılmak üzere Enstitü'den ayrılmak durumunda kaldım. Bu süre zarfında David'in acımasız ama asla kasıtlı olmayan ve benim bir 'aylak' olduğumu ima eden sert azarlarına da maruz kalmadım değil!

Londra Müzesi'ndeki küratörlük görevine başlamak için İngiltere'ye döndüm. Ve yakın zamanda emekli oldum. Ancak hala David'la geçirdiğim yılları ve David'in sunduğu tüm fırsatları özlemle hatırlarım... İyi yolculuklar David.

David French in Antakya - March 1993
(Ben Claasz Cooekson)

David French Antakya'da - Mart 1993
(Ben Claasz Cooekson)

Prof Nicholas Postgate

Prof em Cambridge University / Kilise Tepe excavation director

Prof. em. Cambridge Üniversitesi / Kilise Tepe Kazısı Başkanı

David was always concerned to respect the local culture. He related to us how embarrassed he had been, that he had dropped a crust of bread on the ground while talking to a village headman, instead of placing it where a dog, mouse or another of Allah's creatures could benefit from it.

Having accepted the validity of an archaeological method David would carry it through with rigid consistency. This underlies his concern for accuracy at all times, and the time and resources he was prepared to devote to the "environmental" recovery procedures. It was also demonstrated to me on the first occasion I worked with him at Can Hasan. His Cambridge PhD had recently been examined, and like so many, it had been handed back to him with a demand for some additional material. The request related to his grounds for assigning mounds in western Turkey to the Early Bronze Age and neighbouring periods, which he had done of course on the basis of sherds recovered from the surface. Apparently the numerical presentation of these results was insufficiently rigorous. To demonstrate why his approach was reasonable in the circumstances, David took the entire team out to a known 3rd millennium mound on the Konya plain, and having roped off segments of the mound we collected 10,000 sherds. Since the site had been occupied in later periods too, the total number of EB sherds recovered was 3. David felt that this was large enough to show both that there had been an EB settlement, and small enough to demonstrate that a detailed account of every surface collection was impractical and superfluous. I think one must agree with him.

David was regularly concerned for the welfare of his crew. When our illustrator at Can Hasan, Ann Hechle, was bitten by a dog, he drove her morning and evening into Karaman every day for two weeks to get her anti-rabies injections. At Aşvan he prescribed an after-work siesta for everyone, and strongly recommended total immersion in the village irrigation tank as an antidote for the heat.

David her zaman yerel kültüre saygılı davranmaya çok özen gösterirdi. Bir köy muhtarı ile konuşurken elindeki ekmek parçasını kedi, köpek, fare veya Allah'ın yarattığı herhangi bir hayvan yesin diye yüksek bir yere koymak yerine, elinden düşürdüğünde nasıl utandığını bize hep anlatmıştır.

David, bir arkeolojik yöntemin geçerliliğini kabul ettiği zaman, sonuna kadar tutarlılıkla aynı metot ile çalışırdı. Bu durum, hem onun her zaman doğrulukla ilgili olan kaygısını vurgulamakta, hem de "çevresel" kurtarma prosedürleri için zamanını ve kaynaklarını kullanmaya ne kadar düşkün olduğunu göstermektedir. Can Hasan'da birlikte çalışma fırsatı bulduğumuz zaman buna çok tanıklık ettiğimi hatırlarım. Cambridge doktora tezi yeni incelenmiş, sıklıkla olduğu gibi bazı noktaları tekrar incelemesi için kendisine iade edilmişti. Kendisinden istenen, Türkiye'nin batı bölgesindeki höyükleri erken tunç devrine ve yakın dönemlere tarihlendirilmesindeki gerekçeleri açıklamasıydı. David elbette bu kıyaslamayı alandan çıkan çömlekleri gördükten sonra yapmıştı, ama dediklerine göre sonuçların numerik sunumu yeterince titiz değildi. Kendi yaklaşımının mantıklı olduğunu göstermek amacıyla, David tüm kazı ekibini toplayıp Konya ovasında bilinen bir 3.binyıl höyüğüne götürdü. Buradan yaklaşık 10,000 seramik parçası topladık. Yerleşimin daha sonraki dönemlerde de iskan edilmesi nedeniyle, Erken tunç devrine tarihlenebilecek parça sayısı yalnızca üç taneydi, ancak David bu sayının bu bölgede bir erken tunç çağı yerleşimi olduğu dair yeterli bir kanıt olduğunu savunmaktaydı. Bu yaklaşımında ona katılmamak mümkün değildir.

David ekibinin rahat çalışmasına ve her daim memnun olmasına çok önem verirdi. Can Hasan'daki buluntu ressamımız Ann Hechle bir köpek tarafından ısırıldığında, onu iki hafta boyunca her gün Karaman'a kuduz aşısı olmaya kendisi götürüp getirmiştir. Aşvan'da herkes için iş sonrası siesta vakti belirlemiş ve sıcağa çare olarak köydeki sulama tankına atlamayı önermiştir.

Abby Robinson

Dra Melbourne University
Dra Melbourne Üniversitesi

I had the privilege of assisting David with publishing ten instalments of his series, Roman Roads and Milestones of Asia Minor (RRMAM), as part of the BIAA's Electronic Monographs initiative (<http://biaa.ac.uk/publications/item/name/electronic-monographs>). It is a wonderful and fitting tribute to David that, due to his unflagging commitment to the project over five years, it is now possible for everyone to share in this major aspect of his life's work. David was enthusiastic and well informed about new technologies, and his decision to publish online was enlightened. It simultaneously made the series possible at all—its enormous scope and size meant it was ideally suited to the electronic format—and ensured that it would reach the widest possible audience. At the same time, RRMAM reflects David's monumental knowledge of his subject and meticulous approach to his material, seeming to make the publication an ideal combination of the new, accessible format and the highest standard of established scholarly practice.

On a personal note, I was lucky enough to meet David and Pamela on many occasions in Ankara and to stay in touch between times. As entirely appropriate to encounters between the English and Australians, the relative merits of our national cricket teams and climates dominated our discussions.

AİAE'nün Elektronik Monograflar girişimi kapsamında David'in "Roman Roads and Milestones of Asia Minor (RRMAM)" serisinin on bölümünün yayına hazırlanması için David'e yardımcı olma şansına eriştim. Beş yıl süresince projeye duyduğu bitmez tükenmez bağlılık sayesinde, şu an herkes onun hayatının en önemli işlerinden birine ereşebilme şansını bulabilmektedir. David tüm yeni teknolojilerden haberdardı ve bunları çalışmalarına uygulama konusunda çok hevesliydi. Araştırmalarını çevrimiçi yayınlama kararı alması çok olumlu ve ileri görüşlü bir karardı. Böylece araştırmalarını olabilecek en geniş kitleye ulaştırabilecekti. RRMAM, aynı zamanda, David'in konusuyla ilgili muazzam bilgisini ve malzemesine olan bilimsel yaklaşımını da ortaya koymaktadır.

Kişisel olarak David ve Pamela ile Ankara'da pek çok kez vakit geçirme şansını yakaladım. Tüm İngiliz ve Avustralyalıların biraraya geldiklerinde yaptıkları gibi bizim sohbetlerimizin de ana konusu genelde milli kriket takımlarımızın göreceli yetenekleri ve hava durumuydu.

Prof David Stronach, OBE

Prof em UC Berkeley
Prof. em. UC Berkeley

Memories of David in the late 1950s and 1960

It is often difficult to know exactly what influences one may or may not have had on a slightly younger colleague at an early stage of her/his career. In David's case, I am more or less certain that, in the course of long conversations in various dig Land Rovers, I went out of my way to stress how under-explored much of Anatolia was, and how many attractive opportunities for fieldwork might come his way if he decided to concentrate on this promising area. Whether I can also claim any credit for David's subsequent interest in Roman roads and milestones is far more doubtful. Nevertheless I do distinctly remember that when David and Lisa joined my excavation team at Yarım Tepe in northeastern Iran in the autumn of 1960, David's eyes opened wide when I took him to look at the nearby, nearly arrow-straight line of "Alexander's Barrier" with its uniform, rectangular late Sasanian fortresses leading towards the southeast corner of the Caspian Sea (Fig. 1). I could almost see him taking in this majestic sight and saying to himself, "This is the kind of excellent well-ordered enterprise that anyone could most gladly work on!"

David French on a team excursion to Alexander's Barrier in NE Iran in October 1960. David is shown with other members of David Stronach's Yarım Tepe expedition, including Clare Goff and (with his back to the camera) Nicholas Kindersley. Photo: D. Stronach.

David French, 1960 yılı Ekim ayında İran'ın kuzeydoğusunda bulunan İskender Seddine yapılan bir ziyaret sırasında David Stronach'ın Yarım Tepe ekibiyle birlikte. Yanında Clare Goff ve sırtı kameraya dönük olarak Nicholas Kindersley görülmektedir (Fotoğraf: D. Stronach)

1950 ve 60'lardan David ile İlgili Hatıralar

Kariyerinin başlangıç yıllarındaki genç birini bir büyüğünün nasıl ve ne şekilde etkilediğini bilmek genellikle zordur. Ancak konu David olunca, bir Land Rover içinde yaptığımız uzun seyahatler sırasında ona uzun uzun Anadolu'nun büyük bölümünün keşfedilmemiş olduğunu ve eğer bu gelecek vadeden alanlarda yoğunlaşırsa ne kadar çok sayıda farklı arazi çalışması fırsatıyla karşılaşacağını anlattığımı hatırlıyorum. David'in, daha sonra, Antik Roma Yolları'na duyduğu ilginin benimle bir alakası olup olmadığını bilmem mümkün değil; ancak David ve Lisa'nın 1960 sonbaharında, beni kuzeydoğu İran'da, Yarım Tepe kazısı sırasında ziyaret ettiklerinde David'in Hazar denizinin güneydoğu köşesine doğru uzanan ve "İskender'in Seddi" olarak bilinen düz bir sıra halindeki dikdörtgen biçimli Sasani kalelerini gördüğünde, gözlerinin nasıl hayretle açıldığını anımsarım. Bu heybetli manzara karşısında içinden, "İşte bu herkesin çalışmak isteyeceği mükemmellikte bir konu ve alan!" diye geçirdiğini hissetmiştim.

A view of "Alexander's Barrier" stretching westwards across the Gorgan Plain. Note especially the rectangular moated fort that stands directly to the south of the east-west line of the now robbed-out 5th/6th century Sasanian wall. (After Stronach and Mousavi 2012: pl. 58.)

Gorgan vadisi boyunca batıya doğru uzanan İskender Seddi'nin görünüşü. 5./6. yüzyıllara ait Sasani dönemi duvarının, şu anda yağmalanmış durumda olan, doğu-batı istikametindeki kolunun tam güneyinde bulunan hendekle çevrili dikdörtgen kale özellikle dikkat çekicidir.

Dr Geoff Summers

Françoise Summers

BIAA Assistant Director 1986-1992, Retired from METU

AİAE Müdür Yardımcısı 1986-1992, ODTÜ'den emekli

Our Memories of David

September 1984 is when we arrived in Turkey on a bus and found the BIAA at 24 Tahrar Caddesi. David, Pam and Johnny lived on the top floor. The garden was full of flowers and Kavaklıdere was to become home and work until 1993 when we moved to the METU campus. During these years we got to know David, shared his passion for archaeology and Turkey, and spent many hours with him in the Landover, on survey or simply getting to know the landscapes. It was with David, in 1987, that Geoff first visited Kerkenes, this Iron Age mountain-top city that was to become the focus of our professional lives for 20 years. Our perception of Turkey would not have been the same had we not seen through David's eyes so many corners of the country and so many archaeological sites. And of course we walked over Roman roads with him.

Memories that stand out are those on the raft floating down the Euphrates with stunning views. A few planks tied together over inner tubes of tractor tires with shovels used as paddles... Teahouse type wooden stools served as seats for those who got tired of standing up. On one occasion the raft that we were on passed a floating stool, and around the next bend in the river were David, Stuart and the rest of the party drying themselves on the bank. David had managed to rescue his leather jacket and his camera. The latter, however, was ruined and the insurance company rejected the claim as not being fair usage.

In 1988 in Gaziantep Museum we both spent many hours with David studying the Sakçagözü pottery collection, while our daughter Natalie was happily bouncing on the table in a baby bouncer attached to the roof beam! After museum hours there were evening visits to sites in the vicinity. David would also recount many interesting stories over the after dinner cup of tea.

1984'ün Eylül ayında Türkiye'ye geldik ve Tahrar Caddesi, 24 numaradaki AİAE'nü bulduk. David, Pam ve Johnny Enstitü'nün üst katında yaşıyorlardı. Bahçe çiçeklerle çevriliydi ve Kavaklıdere 1993'te ODTÜ kampüsüne taşınana dek yuvamız olacaktı. Bu seneler boyunca David ile yakınlaştık, arkeolojiye ve Türkiye'ye olan tutkusuyla tanıştık, birlikte birçok arazi çalışması yaptık. 1987'de, Geoff ilk kez David'le, sonraki 20 sene boyunca profesyonel hayatımızın odak noktası haline gelecek olan demir çağı kenti Kerkenes'i ziyaret etti. Türkiye algımız ülkeyi David'in gözlerinden görmeden asla aynı olamazdı. Tabii ki kendisiyle birçok Antik Roma yolunda da yürüdük.

En unutulmaz hatıralarımız Fırat'ı sallarla geçerken karşılaştığımız olağanüstü manzaralardı. Birkaç uzun kalas ve kürek yerine geçen uzun kepçeler... Ayakta durmaktan yorulanlar içinse küçük tabureler. Bir defasında David ve Stuart'ın olduğu sal devrilmiş, David'i nehir kıyısında üstünü kurulamaya çalışırken bulmuştuk. Neyse ki deri ceketini ve kamerasını kurtarmıştı. Kamera tabii ki bozuldu ve yanlış kullanımdan dolayı garantisi de işe yaramamıştı.

Rafting down the Euphrates towards Tille

Tille'ye doğru Fırat üzerinde sal yolculuğu

David always meticulously wrote notes on every photo he took and site he visited. Today his collection of slides is now being digitized. It will be a great legacy to the BIAA and to scholars for years to come. We also witnessed the great care he took in recording inscriptions and milestones during his surveys. He often had quite a few curious spectators wondering why he was hitting with a wet brush these large stones!

Always a shy man, David did not like to be photographed and, in compliance with the Turkish regulations then in force, personal cameras were forbidden on the excavations at Tille. Thus amongst our many hundreds of slides from our years in Turkey we could find very few in which David appears. Nevertheless we remember him with great fondness, and will ever have a deep respect for and appreciation of the staggering amount that he taught us about two things very dear to his heart: Turkey and archaeology.

Making a squeeze of an inscription taken out of a çeşme during the Adıyaman survey

Adıyaman yüzey araştırması sırasında bir yazıttan stampaj alınması

1988'de Gaziantep Müzesi'nde David ile Sakçagözü malzemesi üzerinde çalışırken kızımız Natalie de çatı kirişine tutturulmuş bir bebek salıncağında zıplamakla meşguldü. Müze kapandıktan sonra civarda gerçekleştirdiğimiz küçük ziyaretlerde, David akşam yemeği çayından sonra ilginç hikayeler anlatırdı.

David her çektiği fotoğrafa titizlikle detaylarını yazardı. Bugün koleksiyonu dijital ortama aktarılmaktadır ve bu hem AİAE için çok önemlidir; hem de gelecek nesil akademisyenlere büyük bir miras olarak kalacaktır. Meraklı izleyiciler, her ne kadar, neden ıslak bir fırça ile bu büyük taşlara vurduğunu hiç anlayamamış olsalar da, biz onun yazıtları kayda alırken ve taşları incelerken ki dikkatine her zaman tanıklık ettik.

David utangaç bir adamdı ve fotoğrafının çekilmesinden hiç hoşlanmazdı. Kazı ve araştırma mevzuatına göre de kişisel kameralar Tille'deki kazı alanlarına alınmazdı. Bu nedenle yüzlerce arasında, David'in de içinde olduğu çok az fotoğraf bulabildik. David'i her zaman büyük bir saygı, takdir ve Türkiye ve arkeolojisine duyduğu büyük tutkuyla hatırlayacağız.

Prof Mustafa Şahin

Uludağ University Bursa, Department of Archaeology
Uludağ Üniversitesi Bursa, Arkeoloji Bölümü

Dear Colleagues,

It is a great honour for us to have received a part of David French's library for use of students and staff here at Bursa Uludağ University, Department of Archaeology.

With this great donation from him, a number of very important publications about Anatolian Archaeology have been gained and thus our department has become one of the country's archaeology departments which has a specialized library. Therefore, many will benefit from his donation and his name will never be forgotten in Bursa Uludağ University.

We will always be very grateful to David.

Sayın Meslektaşlarım,

David French olarak adlandırdığımız kütüphaneyi Bursa Uludağ Üniversitesi'ndeki öğrencilerin ve öğretim üyelerinin kullanımına açabilmiş olmaktan büyük onur duymaktayız.

David French tarafından yapılan bu olağanüstü bağış sayesinde, Üniversitemiz Anadolu Arkeolojisi hakkında yazılmış birçok yayın kazanmış ve ülkemizde özel bir arkeoloji kütüphanesine sahip üniversitelerden biri olmaya hak kazanmıştır. Bursa Uludağ Üniversitesi'nden birçok kişi bu bağıştan faydalanacak ve David French ismini hiçbir zaman unutmayacaktır.

David French'e her zaman minnettar kalacağız.

Dr Ian A. Todd

Kalavassos, Larnaca, Cyprus

Kalavassos, Larnaka, Kıbrıs

My residence at the Institute in Ankara coincided with the latter days of Michael Gough and the earliest years of David French as directors (1964-1967). The time was one of considerable change at the BIAA, not only in the personality of the director in charge, but also in the interests of those in question. While Michael was fully involved in research at the Early Christian sites at Alahan and Eski Gümüş, David French was immersed in prehistoric studies at Can Hasan I and III in the Konya Plain, and ultimately in the Euphrates Keban Dam area at Aşvan and elsewhere. I never worked in the field with him on his excavations, but I visited Can Hasan on several occasions during the excavation seasons, and he once accompanied me (with Elizabeth Dowman) when I was travelling by Land Rover from Ankara down to Southern Jordan to join Diana Kirkbride (Helbaek) at her Neolithic excavations at Beidha near Petra.

Apart from the question of the duration of the BIAA directorship (which seems never to have been solved while David was in residence), I believe that David's tenure as Director of the BIAA was very valuable for the institution at that particular time. He paid great attention to the ordering of the Institute's herd collection which, despite its value for research purposes, had until then remained little used, mouldering in large wooden crates in the garage. He was also instrumental in creating and/or updating other valuable collections of material which now form an essential part of the research basis of the BIAA. Although there was some disagreement amongst the powers that be over the wisdom of David's attention to minute detail when excavating in a rescue situation, his meticulous field methods provided a stark contrast to those employed elsewhere at the same time. His striving to achieve greatly increased standards of data recovery from archaeological excavations in Anatolia has immeasurably improved field methods in the country as a whole.

David's tenure as Director was also notable in many other ways. His field survey work was remarkable for the coverage of large areas of Turkey in addition to his excavations. He also surveyed sizable regions in Greece as well as Turkey, and he was able to bring a truly in-

Ankara'da Enstitüdeki ikametim Micheal Gough'un görevdeki son günlerine ve David French'in ilk müdürlük yıllarına (1964-1967) denk geldi. Bu günler AİAE'de önemli değişikliklerin söz konusu olduğu zamanlardı. Hem yeni müdürün eski müdürden farklı karakteri, hem de iki müdürün ilgi alanlarının tamamen değişik olması bu dönem için belirleyici faktörlerdi. Michael Gough, Alahan ve Eski Gümüş'teki erken Hristiyanlık dönemine tarihlenen kazılara katılırken, David French Can Hasan I ve III gibi prehistorik çalışmalara ve Fırat Nehri üzerindeki Keban Barajı suları altında kalacak olan Aşvan ve diğer yerleşimlerdeki çalışmalara kendini kaptırmış durumdaydı. David'le birlikte hiç kazı veya yüzey araştırması yapmadım; ancak birkaç kere farklı sezonlarda Can Hasan kazılarını ziyaret ettim. Bir kere de birlikte seyahat ettik. Diana Kirkbride'in (Helbeak) Petra yakınlarındaki Beidha Neolitik kazılarına katılmak üzere Ankara'dan Güney Ürdün'e doğru Land Rover ile seyahat ederken (Elizabeth Dowman ile birlikte) bize eşlik etmişti.

Enstitü'deki müdürlük görevinin süresi konusundaki anlaşmazlıklar dışında (David görevdeyken de sorun hiç çözüme ulaşmamıştı), David'in müdürlük görevinin o dönem için Enstitü açısından çok değerli olduğuna inanıyorum. David'in müdürlüğüne kadar maalesef çok yüksek araştırma değerine sahip çanak çömlek parçaları hiç çalışılmadan büyük sandıklar içinde depolarda durmaktaydı. David bunların düzenlenmesine çok önem verdi ve bu düzenleme Enstitü'nün mevcut koleksiyonlarının oluşturulmasının başlangıcı oldu. Her ne kadar kurtarma kazı çalışmaları sırasındaki aşırı dikkati ve detaylara verdiği önem ve kullandığı yeni metotlar zaman zaman meslektaşlarıyla arasında anlaşmazlıklara neden olmuşsa da, David'in sağduyulu yaklaşımı her zaman kurtarıcı olmuştur. Anadolu'daki arkeolojik kazılardan elde edilen verilerin kayıtlara geçirilmesi ve korunması standartlarının artırılması yönündeki mücadelesi tüm ülke genelinde kazı metodlarının da gelişmesine neden oldu.

David'in Enstitüde müdür olarak görev yapması diğer pek çok açıdan da dikkate değerdi. Kazı çalışmalarına ek olarak sürdürdüğü ve Türkiye'nin çok önemli birçok

ternational perspective to his research. In most recent years David turned his attention to a study of the Roman milestones of Anatolia, a radically different study that has been widely praised, but it was again characteristic of the thoroughness which he applied to all his work. For all these qualities David French will be greatly missed as the Director of the institution to which he devoted so much of his life.

bölgesini kapsayan yüzey araştırmaları çok önemliydi. Türkiye’de olduğu gibi, Yunanistan’da da oldukça geniş alanlarda çalışmalar yapmış ve araştırmalarına gerçekten uluslararası bir bakış açısı getirebilmişti. Son yıllarda David dikkatini tamamen farklı bir alana çevirdi ve çok büyük övgüler alan yeni bir araştırmaya başladı. Anadolu’da bulunan Roma Yolları ve Miltaşları ile ilgili olan bu araştırmasında yine bütün çalışmalarına gösterdiği karakteristik titizliği uyguladı. Bütün bu özellikleri ile David French hayatının büyük bir bölümünü adadığı Enstitü tarafından çok özlenecektir.

Prof Elif Tül Tulunay

İstanbul University
İstanbul Üniversitesi

Huzur içinde uyuyunuz, David Bey;
toprağınız bol olsun!

Rest in peace David bey;
May God give you eternal rest!

Prof Numan Tuna

Prof em METU Ankara

Prof. em. ODTÜ Ankara

In the 1970s when the contributions of the Keban Project to archaeology in Turkey had started to be more widely recognised, David French's innovative approach to the Aşvan Project was increasingly understood as a leading example to younger generations of archaeologists.

At the beginning of the 1970's, when I graduated from Middle East Technical University, the Aşvan Project directed by David French was a pioneering project, which encouraged environmental archaeological studies in the light of new archaeological theories. In the same way, at the same time, the British Institute of Archaeology at Ankara under David French's directorship was offering a wide range of opportunities to scholars. There is no doubt that it is during this period that the Institute gained its prestigious position and its well-deserved praise from many voices within the scientific community.

During my master thesis and doctorate studies, the BIAA and David French provided me and many other scholars with a modern and scientific work environment. I remember with deep gratitude the speed with which some important publications were provided on my request on David French's personal initiative.

The short-term scholarship opportunities at Southampton and Oxford Universities, provided by the British Council in Turkey and the BIAA for my post-doctoral studies, have made a very important contribution to my academic life.

I also want to share a memory about David here. At the beginning of the 1980's, with Dr. Mustafa Uz, I went to İzmir to help David for his milestones survey between Teos – Lebedos and around Kolophon. After a lunch break at Cumaovası, when we came back to our vehicle, we found out that all the tires were tapered down. First, we thought that we should go to the police, but because of the limited time available for the survey, we had them repaired at a local garage and continued with our survey!

My last contact with David was about the evaluation of a milestone, which was found in the grounds of METU.

Keban Projesi'nin Türkiye Arkeolojisine katkılarının daha yeni anlaşılmaya başladığı yıllarda, Dr. David French'in yönettiği Aşvan Projesi'nin öncü örnekler arasında yer alan yenilikçi yöntemleri araştırmaya ilgi duyan genç kuşak üzerinde olumlu etkileri olmuştur. 70'li yılların başında, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nden yeni mezun olduğum dönemde, yeni arkeoloji kuramları ışığında çevresel arkeoloji çalışmalarını teşvik eden öncü çalışmalardan Aşvan Projesi, dönemin araştırmacıları için literatür çalışmalarında geniş olanaklar sunan Ankara'daki İngiliz Arkeoloji Enstitüsü ile birlikte kuşkusuz Dr. David French'in yöneticiliğinde bilim çevrelerinde haklı övgülerle karşılanmış ve Enstitü'ye çok prestijli bir konum kazandırmıştır.

Master tezi ve doktora literatür çalışmalarımda birçok bilim insanına olduğu gibi, İngiliz Arkeoloji Enstitüsü Dr. David French'in öngörülleri ve kişisel gayretleri ile dönemin önemli yayınlarının bulundurulması ve kullanılmasında oldukça cömert davranarak çağdaş bilimsel çalışma ortamını sağlamıştır. Bazı önemli yayınların talebim üzerine ivedi olarak sağlanmasında Dr. David French'in şahsi girişimiyle karşılanmasını şükranla anıyorum.

Doktora sonrası araştırmalarım için Türkiye'deki British Council ve İngiliz Arkeoloji Enstitü'nün katkılarıyla İngiltere'de Southampton Üniversitesi ve Oxford Üniversitesinde kısa süreli burs olanaklarının sağlanmasında Dr. David French'in destekleri akademik yaşamım için çok önemli bir katkı sağlamıştır.

Dr. David French ile ilgili bir anımı da burada paylaşmak istiyorum. 1980'li yılların başlarında Dr. Mustafa Uz ile beraber Dr. David French'in mil taşları konusundaki araştırmasına yardımcı olabilmek için İzmir'de buluşarak Teos-Lebedos arasında ve Kolophon çevresinde olası mil taşları için Dr. David French'in arazi aracı ile yola çıkmış, ve Cumaovası (Menderes) merkezinde yemek için konaklamıştık. Yemek sonrası aracın lastiklerinin hepsi şişlenerek indirilmiş bulduk. Başta polise gitmeyi düşündük, ancak çalışma süremizin kısıtlılığı nedeni ile lastikleri yerel bir lastikçiye onardık ve yolumuza devam etmiştik.

Prof Ender Varinlioğlu helped me to get through to David and it was due to their valuable contributions that this milestone took its place in METU Museum's catalogue.

The direct and indirect support of David to young colleagues during the 1970's and his contributions to Turkish archaeology notably through his innovative techniques and his publications will never be forgotten.

Dr. David French ile en son temasım, Prof Ender Varinlioğlu aracılığı ile ODTÜ arazisi içinde bulunan ve ODTÜ Müzesi envanterinde yer alan mil taşının ODTÜ Müzesi kataloğu için değerlendirmesini rica etmiştim. Dr. David French ve Prof Ender Varinlioğlu'nun değerli katkıları sayesinde söz konusu mil taşının katalogda yer alması mümkün oldu.

Dr. David French'in yayınlarıyla arkeoloji alanındaki önemli bilimsel katkılarının yanı sıra, Yeni Arkeoloji'nin Türkiye'de uygulama fırsatlarının sunulmasında 1970'lerin genç kuşak akademisyenlere sunduğu doğrudan ve dolaylı destekleri unutulmayacaktır.

David at the BIAA with his successors
Roger Matthews (left) and Hugh Elton (right)
- June 2004 (H. Elton ?)

David halefleri ile Enstitü bahçesinde
Roger Matthews (solda) ve Hugh Elton (sağda)
- Haziran 2004 (H. Elton?)

David with two of his successors, Hugh Elton (left)
and Lutgarde Vandeput (right) at a BIAA party
- May 2008 (J. Su)

David iki halefi Hugh Elton (solda) ve
Lutgarde Vandeput (sağda) bir Enstitü partisinde
- Mayıs 2008 (J. Su)

Dr Lutgarde Vandeput

Current director BIAA

AİAE Müdürü

As the third successor of David, I will always fondly remember his' and Pam's visits to the BIAA on their way to or from their summerhouse near Anamur. They were welcome guests at the Institute and we would all be looking forward to their visits. After tea, David would invariably ask 'Do you have time to talk?' We would sit together in my office and David would bring me up-to-date on his work on the catalogue of the photographic archive, on the Roman milestones publication or on another project he was at that moment working on. His enthusiasm for his work was infectious and his resolution to keep going amazing. Results of his work during the years that I have been director are the many volumes on Roman milestones and roads that are available on the BIAA website now. Not a small feat, I think!

Sometimes, he would talk about the time when he was director and about the projects he did while he was here. I would invariably be impressed by his immense knowledge about the country, knowledge not only about times past, but also about contemporary Turkey of which he was following the evolution closely.

David sometimes brought 'things' from his home in the UK, things he had kept from his time as director at the BIAA. One visit for instance, he asked whether I would be interested in the envelopes of his correspondence with prominent archaeologists like E. Akurgal, C. H. Greenewalt Jr., M. Özsait, A. Sagona and so many more. He produced them tied together neatly and protected by a small plastic bag. Small memories that were important to him and showed the importance he devoted to details, envelopes that I keep in my office now.

David also was a very good listener, because I too did quite a bit of talking during those discussions. I also asked for his advice, because only very few people understood the successes, worries and questions marks of a BIAA director as fully as he did. I was lucky to be able to get advice from him on many occasions.

After our discussions, David, Pam and I would often go for lunch together, and we would invariably go to the same place: Mutlu Kebap on Küçükcesat Caddesi, where he was welcomed as 'David Bey' by the long-term staff and where he would be most happy if he could have kuru fasulye!

David'in üçüncü takipçisi olarak onun ve Pam'in Anamur'daki yazlık evlerinden dönerken Enstitü'ye uğradıkları zamanları hep mutlulukla hatırlıyorum. Enstitü'ye ziyaretlerini hepimiz dört gözle bekledik. Çaydan sonra "Konuşmaya vaktiniz var mı?" diye sorar, ofisime geçip çalışmalarını, fotoğraf arşivi kataloğunu, Roma Yolları ve Mil taşları yayını veya o sırada üzerine çalıştığı başka bir proje hakkında sohbet ederdik. Çalışmalarına gösterdiği coşku bulaşıcıydı ve çalışmasının ilerleyebilmesi için gösterdiği azim olağanüstüydü. Roma Yolları ve Mil Taşları konulu çalışmalarının sonuçları şu anda AİAE websitesinde bulunabilmektedir. Bence bu çok da küçük bir başarı değildir. Bazen, müdürlüğü zamanında yaşadığı olayları anlatırdı. Eski ve yeni Türkiye hakkındaki engin bilgisini her zaman büyük bir şaşkınlıkla dinledim.

David zaman zaman İngiltere'deki evinden bazı 'şeyler' getirirdi. Bir defasında bana, E. Akurgal, C. H. Greenewalt Jr., M. Özsait, A. Sagona gibi birçok hatırı sayılır arkeologla karşılıklı yazışmalarını içeren mektuplarla ilgilenip ilgilenmediğimi sorup, özenle birbirine tutturulmuş ve plastik bir çantaya konmuş zarfları elime uzatmıştı. Bu gibi hatıralar detaylara ne denli önem verdiğini gösterirdi.

Sohbetlerimizde ben de konuşurdum, David'in çok iyi bir dinleyici olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca ondan tavsiye de alırdım; çünkü AİAE müdürlüğünün getirdiği başarı, endişe ve soru işaretlerini çok az insan anlayabilirdi. Ondan birçok konu hakkında aldığım tavsiye alabildiğim için çok şanslı sayılırım.

Sohbetlerimizden sonra David, Pam ve ben, öğle yemeğine, hep aynı yere giderdik: 'David Bey' olarak ağırlandığı, Küçükcesat'taki Mutlu Lokantası. Kuru fasulyesini yediğinde en mutlu insan olurdu!

Prof Knight Marc Waelkens

Prof em KULeuven / Previous director Sagalassos excavations

Prof. em. KULeuven / Sagalassos kazısı eski direktörü

I first met David French in September 1977, at the Seventh International Congress of Greek and Latin Epigraphy at Constantza in Romania. I had completed my PhD only six months earlier, and Louis Robert had asked me to present some of my results during the inaugural session of that event. Although this was not my first public presentation, the prospect of meeting some of the scholars whose names had become familiar during my doctoral research made me more nervous than my very first talk for a scholarly audience. During that meeting, I met Stephen Mitchell, perhaps the most important encounter of my whole life. He introduced me to David French and Alan Hall.

Relations with Stephen and Alan were very warm right from the start, and became even closer during the years ahead. David French was somewhat more reserved. However, when in 1982 I embarked on Stephen Mitchell's Pisidia Project, I visited the British Institute at Ankara and met David French in a less formal environment. He received me barefoot in his office, his feet on the desk, leaving me with the impression that he had finally allowed me to some extent into his private world. My initial shyness was quickly overcome by my admiration for this scholar's intimate knowledge of Anatolia's historical topography, which had been crucial for my own research on the Phrygian 'doorstones' and would prove even more crucial when I began studying the distribution of the Asiatic columnar sarcophagi and their potential routes of export. During those years, David was preparing the publication of his work at Can Hasan. However, I remember above all his passionate reporting in the survey section of the annual Kazı ve Yüzey Araştırmalar Sonuçları Toplantıları where he presented the results of his surveys throughout the Anatolian peninsula, only accompanied by a temsilci of the Turkish government while looking for Roman and other roads, and recording hundreds of milestones. It must have been a very lonely activity and since he mostly undertook it during the winter months, it was, as he used to say every year: "bitterly cold..." Even after his retirement as director of the institute, I still received a lot of information from him while studying the road systems in the Plain of

David ile ilk kez Eylül 1977'de, Romanya'da Yedinci Uluslararası Yunan ve Latin Epigrafisi Kongresi'nde tanıştım. Doktoramı bitireli altı ay olmuştu ve Louis Robert bazı sonuçlarımı paylaşmamı istemişti. Tezi yazarken kaynaklarından yararlanmış olduğum birçok akademisyenin orada hazır bulunuyor olması ve bu sunumun benim akademik bir seyirci topluluğuna vereceğim ilk sunum olmasından dolayı daha da çok heyecanlandırmıştı. Bu toplantıda beni daha sonra Alan Hall ve David French ile tanıştıran Stephen Mitchell ile tanıştım. Bu hayatımın en önemli tanışmalarından biridir.

Stephen ve Alan'la olan ilişkim başından itibaren samimi ve sıcak gelişmiş olsa da, David konusunda daha çekingendim. Neden sonra 1982'de Stephen Mitchell'in Pisidya projesine katıldığımda, Ankara'da Enstitü'yü ziyaret etme ve David'i daha yakından tanıma fırsatım olmuştu. Beni odasında çıplak ayakla karşıladı, ayaklarını masasına uzatmıştı ve bu karşılama biçimi bana beni az da olsa özel hayatına sokmuş olabileceğini düşündürmüştü. Anadolu'nun topografik tarihiyle ilgiliengin bilgisine olan hayranlığım utangaçlığımı azaltmıştı. Bu yıllarda David Can Hasan projesini tamamlıyordu. Onun işine olan tutkusunu Kazı ve Yüzey Araştırmalar Sonuçları Toplantıları'nda, yanında sadece bir temsilciyle gittiği ve "çok soğuk," diyerek yalnız başına geçirdiği kış gecelerini anlattığı notlarını dinlerken anlamıştım. David emekli olmuştu ama Burdur'daki yol sistemlerini incelerken onun bilgisinden hala yararlanıyordum. Onun Anadolu'daki Roma yol sistemlerine yaptığı katkılar arkeolojik açıdan mihenk taşı niteliğindedir.

1988'den sonra, Stephen Mitchell ve Enstitü'nün ve Burdur Müzesi'nin yardımlarıyla Sagalassos'da kendi araştırmamı başlattım. İlk üç sene boyunca David'in araştırmalarında kullandığı Land Rover'ı kullandığım için kendimle gurur duyuyordum; ancak kendisinin bu durumdan çok da memnun olmadığını, 1990 yılında Enstitü'den arabayı alıp henüz yola çıktığımda benzini bitince anlamıştım.

Burdur. Overall, his monumental output on the Roman road systems of Asia Minor has become a real landmark in Anatolian archaeology.

From 1988 onwards I had the chance to conduct my own research at Sagalassos, albeit initially still under the umbrella of Stephen Mitchell and the British Institute, and later that of the Burdur Museum. During the first three years I always felt very proud to be allowed to hire the same Land Rover that David used. However, he could also be a bit tight-fisted when lending his vehicle to others. When in 1990 I collected the Land Rover from the institute during the first day of the Kurban bayram, I got stuck entering the Eskişehir yolu, as the car did not even contain enough fuel to reach the first petrol station.

To be honest, I always felt a bit uneasy towards David, because of the fact that I had turned what was originally a British Institute survey into a major Belgian excavation, even if this occurred with the full support and blessing of Stephen Mitchell. Yet David never said a word about this and always offered all logistical help he could. This shows that he was a great scholar setting himself above nationalistic boundaries. The fact that my first doctoral student, who was with me in that stranded car in 1990, eventually became and still is director of the British Institute at Ankara, shows how international British archaeology is. Without the open-mindedness of David French, neither my own research at Sagalassos nor my academic 'career' would have taken off the way they eventually did. For this I will always remain indebted to him.

Açıkça konuşmak gerekirse David'e karşı kendimi her zaman biraz huzursuz hissetmemin nedeni, önceden bir İngiliz araştırması olan bir projeyi Belçika projesine dönüştürmem olmuştur. Bunu elbette Stephen Mitchell'in onayıyla yapmıştım. David'in bu konuda tek kelime etmemesi ve her zaman lojistik destek sunmaya hazır oluşu, onun milli sınırları gözetmeksizin olağanüstü bir akademisyen olduğunun kanıtıdır. 1990 yılında benzinin bitmesi nedeniyle benimle birlikte yolda kalan ilk doktora öğrencimin sonradan Enstitü'ye müdür olması İngiliz arkeolojisinin ne kadar uluslararası olduğunun göstergesidir. David French'in açık fikirliliği olmasaydı, ne Sagalassos'daki araştırmam, ne de akademik kariyerim bugünkü gibi olurdu. Bu nedenlerden dolayı David'a her zaman minnettar kalacağım.

Mardin trip - October 1986 (T. Çakar, BIAA archives)

Mardin - Ekim 1986 (T. Çakar, AİAE arşivi)

David and Mark Wilson hiking west of Magnesia ad Meanderum -
11 September 2009 (M. Wilson)

David ve Mark Wilson Magnesia ad Maeandrum'un batısında yürüyüş yaparken -
11 Eylül 2009 (M. Wilson)

Prof John Malcolm Wagstaff

Prof em University of Southampton
Prof. em. Southampton Üniversitesi

What I remember most about David is the long conversations that we enjoyed over the years, whether in his Ankara office or in some lamp-lit village house out in Anatolia. He talked slowly, deliberately, weighing his words. We talked about all sort of things: how environmental archaeology could develop, the role of ethnographical studies in the interpretation of archaeological sites and excavated material. But we also discussed the value of travel writing as a source of information that we could use and how the Institute library could develop and become more interdisciplinary. He could certainly be dour, but also engaging and enthusiastic. Neither of us enjoyed small talk. We both enjoyed being in the field.

I first got to know David in the 1960s. He seemed to seek me out following my environmental contributions to the Myrtos Project run by Peter Warren. We met in Athens. He was interested in the possible application to the emergent field of environmental archaeology of geographical ideas associated with the 'New Geography'. We collaborated in the rescue project at Aşvan on the Upper Euphrates. There David ran a truly innovative project which used not only my expertise but also that of bones' and seeds' specialists. I do not think such a multi-disciplinary approach had been tried in Turkey before and it became a model for archaeological research in the country. Later David invited me to conduct a reconnaissance of the Konya Basin. He had an eye to the future, but was taking a risk in looking at a potential archaeological site from an environmental perspective. I well remember talking over the possibilities in the dig house at Can Hasan. I think the subsequent report, though not widely circulated, helped to prepare the way for the resumption of excavation at Çatalhöyük led by Ian Hodder. David and I last worked together in the field when, in our different ways, we helped with Jim Coulton's research at Balbura.

David was instrumental in my joining the Council of the BIAA. Dominated at the time by the redoubtable Kathleen Kenyon and Max Mallowan, neither of whom had excavated in Turkey, David realized that it needed opening up to the new ideas emerging from the physical and social sciences and to inter-disciplinary research. I helped with that, in a small way. David convinced Council that the future of the Institute lay in becoming a multi-disciplinary centre for research in Turkey and not one devoted solely to archaeology. He was ahead of his time for his far-sighted policy led to other British schools and institutes abroad following the same path, though under pressure from the British Academy.

David hakkında sıkça hatırladıklarım Ankara'da veya Anadolu'nun loş ışıklı bir köy evinde yaptığımız uzun sohbetlerdir. Ağır ve etkili konuşurdu: çevresel arkeolojinin nasıl gelişeceğinden, etnografik etmenlerden ve kazıdan çıkan materyellerden, ayrıca gezi yazılarının öneminden ve bunların kütüphaneye sağlayacağı katkılardan konuşurduk. Soğuk, fakat istekli ve her zaman katılımcıydı. İkimiz de havadan sudan konuşmayı sevmeydik. İkimiz de arazide olmaktan hoşlanırdık.

David ile 1960'larda tanıştım. Peter Warren tarafından yürütülen Myrtos Projesi'ne yaptığım çevresel katkılar nedeniyle beni arayıp bulmuştu. Atina'daydık. 'Yeni Coğrafya' ile ilişkili coğrafi fikirlerin ve çevresel arkeolojinin bir an önce uygulanabilmesi ile ilgileniyordu. Birlikte çalıştığımız Aşvan projesinde multi-disipliner bir yaklaşım sergilemiş, benim uzmanı olduğum konuyu kullanmakla kalmamış, bunu geleneksel uzmanlığıyla birleştirmişti. Böylece, Türkiye'deki diğer arkeolojik araştırmalar için bir model oluşturmuştu. Beni daha sonra Konya ovasına, Can Hasan'a ve diğer potansiyel arkeolojik sit alanlarına çevresel bir perspektifle bakmam için götürmüştü. Düşüncem, bu ziyaret sırasında ortaya çıkan sonuçların sonradan Ian Hodder tarafından yönetilen Çatalhöyük kazısının tekrar başlamasına da öncülük etmiş olduğudur. David ile son kez Jim Coulton'ın Balbura'daki yüzey araştırmasında çalıştık.

David AİAE yönetim kuruluna girmemde etkili olmuştur. O sıralarda, Türkiye'de hiç kazı yapmamış Kathleen Kenyon ve Max Mallowan tarafından yönetilen kurul için David sosyal ve pozitif bilimi birleştirecek yeni bir yaklaşım gerektiğini düşünmüştü. Kurulu Enstitü'nün geleceği için sadece arkeoloji ile ilgilenen değil, multi-disipliner bir yaklaşıma sahip olan bir merkez olması hakkında ikna eden kişi olmuştur. Her zaman zamanının çok ötesinde, ileri görüşlü bir adamdı.

Prof Remzi Yağcı

Dokuz Eylül University, Izmir
Dokuz Eylül Üniversitesi, İzmir

Venerable David Bey was the authoritarian director of the British Archaeological Institute, which was very important for us when we were students (although we can not come so often now). Contrary to David's distant face and behaviour, the sympathetic approach of the staff toward us turned the Institute into a second 'school' for us. Located on a steep slope, and with an old Land Rover always at the gate, it was a difficult 'school' to reach.

When they ask me if I have a memory with David Bey, I immediately recall a test he did to me. When I intended to apply for a scholarship to go to BM (The British Museum), while speaking in Turkish, he suddenly asked me "Do you speak English?". While I was thinking "which certificate will he require?" he started to make an oral exam in English. I was stunned. After I answered his questions, he said "okay, you can apply" and he approved the scholarship to be given. I remembered David Bey with respect from time to time in London, where I stayed for a month.

I'm sure David Bey had a warm face that he did not show us (or he had no chance to do so), but to me he was an authoritarian but trustworthy father figure. After his retirement, he used to spend time in Anamur, which shows that he did not cut ties with Anatolia, which should be considered proof of his love for the country.

I personally find that his publication about the Roman Roads, his research on Ankara, and many articles that I will not count now, the direction that he gave to British Excavations in Anatolia, show that he was a successful manager, an expert on Anatolian archaeology and a successful scientist.

Saygıdeğer David Bey öğrenciyken bizim için çok önemli olan (şimdi gelemesek de hala öyle) İngiliz Arkeoloji Enstitüsü'nün otoriter müdürüydü. Onun ciddi yüzü ve tavrına karşılık sizlerin sempatik yaklaşımınız Enstitüyü bizim için ikinci bir okul haline getirmişti. Dik yokuşuyla, kapısında daima eski bir Land Rover olan ulaşılması zor bir okul.

David Bey ile ilgili bir anınız var mı? diye sorsalar, hemen aklıma yaptığı bir sınav gelir. BM'a gitmek için 1 aylık bir burs için başvurduğumda önce Türkçe konuşurken "İngilizce" biliyor musun diye sorup, ben "acaba hangi sertifikayı isteyecek?" diye düşünürken o hemen İngilizce sözlü sınava geçmişti. Şaşırp kalmıştım. Soruları yanıtladıktan sonra: "Tamam başvurabilirsiniz" dedi ve bursun verilmesini onayladı. 1 ay kaldığım Londra'da David Bey'i saygıyla hatırladım.

Eminim David Bey'in bize gösteremediği (ya da hiç fırsatı olmadı) sıcak bir yüzü vardı ama bana göre daha çok otoriter, fakat güvenilir bir baba görünümlü biriydi. Onun emekli olduktan sonra bağlantıyı kesmeksizin zaman zaman Anamur'da yaşamasını, kopamadığı Anadolu'ya olan sevgisinin bir göstergesi olarak görüyorum.

Kişisel olarak özellikle Roma Yollarıyla ilgili yayını, Ankara Çevresi Araştırmaları, şimdi sayamayacağım birçok makalesi, Anadolu'da İngiliz Kazılarına verdiği yön, başarılı bir yönetici, bir ömür verdiği Anadolu arkeolojisi bilgisi ve başarılı bir bilim insanı olduğunu gösteriyor.

David French in the garden of the BIAA - Spring 2013
(K. Pieper)

David French enstitü bahçesinde - 2013 ilkbaharı
(K. Pieper)

Unveiling of the new name for the BIAA library by Prof em Ender Varinlioğlu at the evening party of the D H French memorial event (September 30, 2017). (Left to right: Dr L. Vandeput - BIAA director, Prof E. Varinlioğlu, Catherine French - daughter of D H French, Dr I. Gürsu Massa - BIAA CHM Fellow)

David H French anma günü etkinliğinde (30 Eylül 2017) AİAE kütüphanesinin yeni adının Prof. Em. Ender Varinlioğlu tarafından açıklanması. (Soldan sağa doğru: Dr L. Vandeput - AİAE müdür, Prof E. Varinlioğlu, Catherine French - D H French'in kızı, Dr I. Gürsu Massa – AİAE Kültürel Miras Yönetimi Araştırmacısı)

The BIAA David H. French library at the Institute's new premises on Atatürk Bulvarı 154/2

Enstitünün yeni yerinde David H. French Kütüphanesi (Atatürk Bulvarı 154/2)

BIAA | BRITISH INSTITUTE
AT ANKARA

Atatürk Bulvarı 154/1-2 Çankaya 06690 Ankara Turkey

T +90 312 427 54 87

F +90 312 428 01 59

E ankara.manager@biaa.ac.uk

www.biaa.ac.uk